"ADEVĂRUL ULTIM ESTE ATÎT DE SIMPLU..."

"Nimic altceva decît să fii în starea originară. Aceasta este tot ceea ce trebuie spus", declara SRI RAMANA.

Într-adevăr, înalta sa învăţătură pe care o dăruia celor care erau capabili să o primească, nu consta în nimic altceva decît în Tăcere. Atunci, el transmitea un flux tăcut de forţă ce permitea fiinţei să experimenteze direct ceea ce înţelege MAHARISHI prin iluminare.

Această carte este dăruită celor ce se vor cutremura, şi se vor îmbogăţi, mai apoi, prin Tăcere.

În opera lui MAHARISHI, acel simţ al existenţei pure, al comunicării directe a adevărului, atît cît poate fi el spus în cuvinte, este prezent în fiecare frază.

RAMANA MAHARISHI

CAUTAREA SINELUI

DIALOGURI DESPRE ESENŢA DIVINĂ A FIINŢEI

INTRODUCERE

Un studiu atent al învăţăturilor lui RAMANA MAHARISHI, va releva faptul că ele se bazează pe experienţa sa personală şi completă, experienţă confirmată de textele sacre ce i-au fost aduse de primii săi discipoli şi pe care el le examina cu atenţie pentru a limpezi neclarităţile ivite în mintea discipolilor. În învăţăturile sale, BHAGAVAN (formulă de respect cu care discipolii i se adresează maestrului, şi care înseamnă fiinţă divină) foloseşte expresii ca "scripturile declară", "astfel cum spun înţelepţii" etc., de asemenea citează pasaje din texte ca BHAGAVAD GITA, VIVEKACHUDAMANI şi RIBHU-GITA. Dar este evident că aceste trimiteri sînt oferite numai ca nişte confirmări, căci ele au fost înţelese de MAHARISHI însuşi, prin propria sa experienţă. Învăţătura de bază este cea din ADVAITA-VEDANTA. Experienţa completă a Sinelui lipsit de dualitate este scopul, introspecţia în natura Sinelui, este mijlocul.

Cînd mintea identifică Sinele cu non-Sinele (corpul fizic, etc.) apare suferinţa, înlănţuirea în iluzie; cînd această identificare greşită este înlăturată prin întrebarea "Cine sînt eu?" se atinge eliberarea ultimă. Astfel, introspecţia prin întrebarea "Cine sînt eu?" este calea directă propusă de BHAGAVAN RAMANA. Experienţa Eului Suprem este accesibilă tuturor.

Dintre toate gîndurile, gîndul "EU" apare totdeauna primul. Ceea ce trebuie făcut este să ne întoarcem cu gîndul, prin introspecţie, către sursa gîndului "Eu". Acesta este procesul invers faţă de ceea ce se petrece în mod obişnuit în activitatea minţii noastre. Mintea cercetează structura şi cauza tuturor lucrurilor din jur, care, la o examinare adîncă, sînt proprii sale proiecţii în afară; ea nu reflectează asupra sa însăşi şi nu-şi cercetează propria sa cauză. Cunoaşterea de sine poate fi dobîndită orientînd mintea spre ea însăşi. Acest lucru nu trebuie confundat cu introspecţia despre care ne vorbesc psihologii

occidentali. Introspecţia ce duce la Realizarea Sinelui nu este examinarea de către minte a propriului său conţinut, introspecţia este aducerea primului mod de manifestare a minţii, a gîndului "Eu" pînă la originea sa, care este Sinele. Cînd se realizează o cercetare adecvată şi perseverentă, chiar gîndul "Eu" încetează să se manifeste şi se produce iluminarea, fără cuvinte, în forma lui "Eu-Eu", care este Conştiinţa pură. Aceasta este eliberarea, încetarea succesiunii naşterii şi morţii.

Metoda prin care se realizează aceasta, aşa cum s-a arătat, este introspecţia, care, în Vedanta, e numită JNANA, cunoaştere. Devoţiunea pură (BHAKTI), meditaţia (DHYANA) şi concentrarea sînt identice (ca rezultat) cu aceasta. După cum clarifică perfect BHAGAVAN, experienţa completă a Sinelui înseamnă în acelaşi timp o reală devoţiune, controlul minţii, cunoaştere, perseverenţă şi voinţă. În limbajul devoţiunii, scopul final poate fi descris ca o resorbţie a minţii în izvorul său care este Sinele; în limbajul ştiinţei YOGA el poate fi descris ca dizolvarea minţii în Lotusul-Inimă. Acestea sînt numai două moduri diferite de a exprima acelaşi adevăr.

Metoda introspecţiei este considerată dificilă de cei ce nu au dobîndit o competenţă necesară pentru aceasta. Mintea trebuie mai întîi purificată şi făcută capabilă să se concentreze asupra unui singur punct. Aceasta se realizează prin ASANAS, PRANAYAMA, concentrare şi meditaţie. Astfel, diferitele tehnici YOGA, sînt auxiliare metodei directe care este introspecţia. În acest context, BHAGAVAN se referă la trei grade de aspiranţi: cel superior, cel mediu şi cel inferior.

Pentru aspiranţii de nivel superior, calea prescrisă este VEDANTA, metoda fiind introspecţia; prin această practică, mintea devine liniştită cufundîndu-se în Sine, şi în final încetează de a mai fi, trăind experienţa pură a Sinelui Divin strălucitor.

Calea pentru aspiranţii de nivel mediu este meditaţia asupra Sinelui; meditaţia constă în dirijarea unui flux continuu al minţii înspre acelaşi obiect; există mai multe forme de meditaţie, cea mai bună este aceea asupra afirmaţiei "EU SÎNT SINELE", această formă de meditaţie culminează eventual cu Realizarea Sinelui.

Pentru aspiranţii de nivel inferior disciplina cea mai folositoare este controlul respiraţiei care conduce la controlul minţii.

BHAGAVAN explică diferenţa dintre JNANA-YOGA (calea cunoaşterii) şi DHYANA-YOGA (calea meditaţiei) astfel: JNANA este ca şi cum ai supune un taur încăpăţînat, ademenindu-l cu o legătură de iarbă verde, în timp ce "DHYANA" este ca şi cum l-ai stăpîni prin forţă.

După cum există opt ramuri în YOGA, există de asemenea opt faze similare şi în JNANA. Ele însă au semnificaţii diferite. Astfel, în timp ce PRANAYAMA din tehnica YOGA constă în regularizarea şi reţinerea respiraţiei, PRANAYAMA, ca ramură din JNANA, se referă la respingerea lumii de forme şi nume, care este

ireală, şi realizarea Realului care înseamnă Existenţă pură - Conştiinţă pură - Fericire supremă.

Astfel, prin metoda introspecţiei, Realizarea Sinelui poate fi obţinută chiar în această viaţă. De fapt, Realizarea Sinelui nu este ceva ce trebuie dobîndit din exterior. Cheia acestei căutări este întrebarea "Cine sînt eu?". Ea constituie axul a ceea ce MAHARISHI numeşte metoda simplă şi directă. Răspunsul trebuie să survină spontan, cu o siguranţă infailibilă, dobîndită prin experienţă: "Eu sînt Sinele".

MAHARISHI citează deseori din YOGA-VASISHTHA, o carte a înţelepciunii orientale: "Mediul mental este creatorul lumii".

Un om adormit aflat în starea de somn profund, fără vise, ne spune el, există în nediferenţiat. Pulhismul apare la fel ca o poză care se revelează într-o baie fotografică. Mai întîi apare rasterul, (fondul). Noi îl numim "ego".

În om, de îndată ce acesta şi-a asumat ideea individualităţii, răsare imediat şi lumea. El o modelează conform structurilor sale mentale, care focalizează Conştiinţa în imagini pe care el le consideră a fi obiecte.

Dar, de fapt, individualitatea noastră nu este decît una dintre aceste imagini, prin intermediul căreia le vedem pe toate celelalte.

În acest caz, fiind supuşi iluziei, Sinele pare a se limita la "eu". Astfel conştiinţa individuală, mintea agitată, corpul, lumea exterioară, par a fi domenii separate. Dar ele apar în acelaşi timp, coexistă şi se resorb împreună.

MAHARISHI exprimă înţelepciunea UPANISHADELOR care afirmă că mintea, corpul şi lumea sînt elemente componente ale aceleiaşi manifestări în care Sinele se revelează lui însuşi. Acesta este spectacolul magic, "iluzia creatoare", pe care textele tradiţionale o numesc MAYA. A transcende iluzia, a vedea cine sîntem cu adevărat, aceasta este esenţa învăţăturii sale.

Noi sîntem de fapt SINELE. Sinele singur există. Ignoranţa este aceea care ne face să credem că nu am realizat Sinele. Cînd această ignoranţă e înlocuită prin cunoaşterea de sine, realizăm natura eternă a Sinelui. Acela care a obţinut această realizare e numit JIVAN-MUKTA (eliberat încă din viaţă). Celorlalţi, el poate să le apară continuînd să locuiască încă în trup. Se afirmă că pentru a ajuta pe ceilalţi, corpul va continua să existe atîta timp cît vor dura resturile din PRARABDHA-KARMA (acea KARMA a trecutului care a început să se fructifice în forma corpului actual) şi că atunci cînd aceasta s-a consumat, trupul se dizolvă, şi astfel, JIVAN-MUKTA devine un NIDEHA-MUKTA. Dar din punctul de vedere al Adevărului Absolut, nu este nici o diferenţă între cele două forme de MUKTI; ceea ce trebuie înţeles, este că această MUKTI, sau eliberare, este natura neschimbătoare a Sinelui.

VIAŢA LUI RAMANA MAHARISHI

S-a născut în anul 1879 într-un sat îndepărtat la vreo 30 de mile de MADURA, oraş din sudul Indiei, unde se află un templu renumit. Tatăl lui era magistrat şi brahman. Avea faima că a fost foarte milostiv. Hrănea şi îmbrăca un mare număr de localnici. Copilul a fost crescut şi instruit la MADURA, acolo a învăţat englezeşte la şcoala misionarilor americani.

La început tînărul RAMANA iubea mai ales sporturile şi jocurile. Era tare la luptă, la box şi a fost un bun înotător, înfruntînd apele cele mai adînci şi primejdioase. Nu avea nici un interes deosebit pentru filosofie sau religie.

Singurele lui ciudăţenii erau în vremea aceea accesele de somnambulism, urmate de un somn atît de adînc că nici un fel de zgomot nu îl mai putea trezi. Colegii lui de şcoală observaseră acest lucru şi deoarece le era teamă de el ziua, din pricina iuţelii cu care răspundea la orice atac, se foloseau de somnul lui noaptea, ca să-şi bată joc de el. Îl azvîrleau din pat, îl duceau în curte, îl băteau şi apoi îl puneau din nou în pat fără să fi izbutit să-l trezească din somn. A doua zi nu îşi amintea nimic. Dar, pentru un cercetător atent, toate acestea ar fi fost semne pentru a discerne manifestări care exprimau potenţiale forme ale extazului mistic.

Într-o zi, o rudă, care sosise în vizită din ţinutul său, îi povesti că vine dintr-un pelerinaj la ARUNACHALA. Acest nume sună ciudat în mintea copilului, fără însă să poată înţelege de ce. Se informă, şi cînd află că ARUNACHALA este numele unui templu, deveni total preocupat de acest nume. Nu ar fi putut spune pentru ce îl interesa ARUNACHALA mai mult decît alt templu.

Îşi urmă studiile la şcoala misionarilor, fără însă să dovedească înzestrări deosebite, cu toate că era foarte inteligent şi un bun elev. Avea 17 ani cînd simţi chemarea menirii sale. Părăsi şcoala fără nici un motiv şi fără să le spună nimic profesorilor sau părinţilor. Care erau motivele pentru care procedase astfel, zdrobindu-şi orice posibilitate de viitor? Fapta era perfect motivată în ochii lui, însă cîtuşi de puţin în ai părinţilor lui. Căci viaţa îl împinse într-o direcţie pe care nu o prevăzuseră profesorii lui. Şase săptămîni după această revelaţie părăsi liceul din MADURA şi nu se mai întorsese niciodată.

Era singur la el în odaie în ziua aceea şi deodată îl cuprinse o mare spaimă. Cu toate că era sănătos avu impresia că va muri. Obsedat de acestă idee, se pregăti ca şi cînd aceasta ar fi fost de neînlăturat. Se culcă pe parchet, îşi încleştă membrele şi îşi opri respiraţia. "Iată că acest corp care e al meu va muri şi va fi pus pe rug şi prefăcut în cenuşă. Dar eu voi fi mort odată cu acest corp? Corpul sînt eu? Acest corp e ţeapăn şi tăcut, şi

totuşi simt că exist cu toată forţa şi plinătatea."

Aşa descria MAHARISHI această curioasă experienţă. Ceea ce se petrecu pe urmă e greu de înţeles, şi chiar mai greu de explicat! Crezu că a căzut într-un fel de extaz adînc dar conştient în care atinsese adevăratele izvoare, însăşi esenţa fiinţei sale. Înţelese atunci că trupul este un obiect exterior Eului, că Eul rămînea neschimbat în moarte. Adevăratul Eu îi apăru înzestrat cu o realitate absolută, dar atît de adînc îngropată în firea omenească încît şi el, ca şi ceilalţi oameni, nu o cunoscuse pînă în acea clipă.

Cînd RAMANA îşi reveni din această stare iluminatorie era cu desăvîrşire schimbat. Pierduse orice interes pentru studiile lui, pentru sport, pentru colegi, pentru că întreaga lui capacitate de atenţie era acum îndreptată asupra acestei sublime noţiuni a Eului Suprem, care îl cuprinsese cu atîta forţă că îi dădea o putere sufletească care niciodată n-avea să-l mai părăsească. Pe cît era înainte gata să răspundă cu nervozitate camarazilor lui cînd îl necăjeau, pe atît acum nu mai putea fi decît blîndeţe şi răbdare. Nedreptatea nu îl mai atingea şi o perfectă umilinţă se desprindea din toate gesturile lui. Renunţă la toate vechile lui obiceiuri, căutînd singurătatea ca să poată medita şi să se poată lăsa dus de curentul interior în care se adîncea.

Astfel de schimbări ale caracterului nu se pot ivi neobservate. Într-o zi, fratele lui mai mare, intrînd în camera lui RAMANA, îl găsi cu ochii închişi, adîncit într-o profundă meditaţie. Cărţile de şcoală erau trîntite pe jos, ca şi cum ar fi fost respinse cu dezgust. Fratele îl certă amarnic.

– Ce vrei să faci? Dacă ai de gînd să devii yoghin, de ce mai înveţi în vederea unei cariere obişnuite?

Tînărul RAMANA simţi puterea acestor argumente şi hotărî să primească total starea cea nouă. Tatăl său murise, dar ştia că poate să se bizuie pe sprijinul unui unchi şi pe al fratelui mai mare, care vor avea grijă de mama lui. Hotărît lucru, nu mai avea ce căuta acasă. În clipa aceasta numele îi răsări în minte, numele care îl fascinase atîţia ani de-a rîndul, care îl urmărise cu atîta putere. ARUNACHALA! Acolo trebuia să meargă. Simţea, fără să poată explica însă de ce. Astfel se supuse unei chemări poruncitoare nepremeditată. "Eram literalmente ca sub efectul unei vrăji", spune MAHARISHI.

Tînărul băiat părăsi totul, prieteni, studii şi rude şi plecă spre ARUNACHALA îndemnat de destin. Lăsă în urma lui o scrisoare în limba TAMILĂ: "Plec în căutarea Tatălui Meu pentru a asculta de porunca Lui. Ceea ce am întreprins acum e curat: nimeni deci să nu se frămînte. N-are rost să cheltuiţi bani ca să mă căutaţi".

Plecă deci, necunoscînd deloc lumea, cu trei rupii în buzunar, dar călăuzit pe calea lui de acea putere divină care îl chemase. Cînd sosi la templu era lipsit de toate şi absolut necunoscut. Dar flacăra renunţării strălucea în sufletul lui şi îl înviora. Atît de mare îi era dispreţul faţă de bunurile lumeşti, încît, intrînd în templu, azvîrli hainele de pe el şi se prosternă gol. Un preot sosi şi îl certă zadarnic. Alţii veniră pentru a-i face observaţii şi reuşiră să-l convingă pe tînărul băiat să-şi îmbrace haina. Din clipa aceea niciodată nu a mai avut altă

îmbrăcăminte.

Timp de şase luni stătu aici, mutîndu-se doar dintr-un loc în altul înlăuntrul templului. O dată pe zi, un preot, uimit de fervoarea timpurie a copilului, îi aducea puţin orez. Îşi petrecea zilele adîncit într-un extaz atît de profund, încît uita cu desăvîrşire de lumea de afară. Se întîmpla ca pungaşii să arunce în el cu noroi şi apoi să fugă batjocorindu-l, dar RAMANA numai după cîteva ceasuri observa ce se petrecuse şi nu simţea nici un fel de supărare.

Dar forfota pelerinilor în templu nu era potrivită cu singurătatea pe care o căuta: aşa că părăsi templul ca să se retragă într-un mic sanctuar care se afla pe cîmp, nu departe de oraş. Aici stătu un an şi jumătate şi se mulţumi cu mîncarea pe care trecătorii pioşi o depuneau în faţa lui. Nu vorbea cu nimeni; de fapt nu pronunţă nici un cuvînt timp de trei ani, nu pentru că făcuse vreun jurămînt, ci pentru că vocea lui lăuntrică îi poruncea să-şi păstreze toate puterile pentru a se concentra asupra vieţii spirituale lăuntrice. Cînd atinse ţinta pe care şi-o propusese începu din nou să vorbească, de altfel nu cu mult mai mult decît atunci cînd tăcea.

Îşi păstra identitatea bine ascunsă, dar, printr-o serie de coincidenţe, mama lui reuşi să afle unde se găseşte: aceasta doi ani după plecarea lui de acasă... Veni imediat cu fiul cel mare şi căută prin lacrimile ei să-l facă să se întoarcă acasă. Dar totul fu în zadar. După lacrimi ea trecu la învinuiri: atunci el luă o bucată de hîrtie şi scrise că o putere superioară îndreaptă paşii omului şi că nici măcar mama lui nu îl poate îndepărta de la calea aceasta. Atunci mama se recunoscu învinsă. Răsunetul acestei poveşti se răspîndi, vizitatori din ce în ce mai numeroşi începură să vină să-l vadă, ceea ce îl hotărî să schimbe din nou locul unde stătea, iar de data aceasta urcă pe dealul Sfîntului Semn, unde a trăit cîţiva ani într-o peşteră naturală. Pe acest munte se găsesc multe peşteri de felul acesta şi toate adăpostesc yoghini sau pustnici, dar grota lui RAMANA era deosebită pentru că în ea trăise un yoghin vestit care era chiar înmormîntat acolo! Arderea pe rug este lucru curent în India, dar se face o excepţie la acest obicei pentru yoghinii care au faima de-a fi atins mari înălţimi spirituale, deoarece se crede că în acest caz curentul vital continuă să stea în corp timp de mii de ani şi îl face să fie indestructibil. Corpul e atunci spălat, uns şi aşezat cu picioarele încrucişate, ca în timpul meditaţiei. Intrarea mormîntului se zideşte. De cele mai multe ori mausoleul devine loc de pelerinaj. Apoi mai există şi un alt motiv pentru care marii yoghini sînt înmormîntaţi şi nu arşi: credinţa spune că ei nu mai au nevoie să fie purificaţi prin foc, deoarece au fost îndeajuns de curăţiţi prin felul lor de viaţă.

E interesant de observat că întotdeauna peşterile au fost locul preferat de yoghini sau pustnici. În antichitate, de multe ori erau consacrate unui zeu: ZOROASTRU, profetul pars îşi îndeplinea meditaţiile într-o peşteră şi tot aşa şi-a primit MAHOMED revelaţiile. Yoghinii indieni mai au şi alte motive pentru a prefera oricărei alte locuinţe. Acolo sînt feriţi de furtuni, de vînturi şi de rapidele schimbări de temperatură care au loc seara şi dimineaţa. Aerul rarefiat reduce şi toate necesităţile corporale.

Poate că şi frumuseţea fără pereche a locului l-a fermecat pe RAMANA. De pe un podiş învecinat se desfăşoară o vedere spendidă asupra oraşului şi a templului uriaş. La marginea cîmpiei, linia dealurilor se estompează blînd, închizînd orizontul.

RAMANA rămase cîţiva ani în această peşteră, adîncit în meditaţie şi extaz. Nu era un yoghin obişnuit; pentru că nu urmase învăţăturile nici unui Maestru, nu practica exerciţii obişnuite. Urmase o cale individuală, calea care duce la cunoaşterea Eului Suprem, Sinelui, călăuzit de chemarea interioară a unui Maestru Divin.

În anul 1905 izbucni ciuma în localitate, adusă desigur de pelerini. Făcu asemenea ravagii, încît aproape toţi locuiitorii părăsiră oraşul căutînd scăpare în cîmpie. Tigrii şi leoparzii circulau în plină libertate pe străzile oraşului părăsit. Aceste animale, ca să coboare în oraş, treceau prin faţa peşterii lui RAMANA care fu sfătuit să părăsească locul: el refuză şi rămase tot atît de liniştit şi nepăsător ca de obicei.

În timpul acela tînărul sihastru trebui să se obişnuiască cu prezenţa unui discipol care se legase în mod spontan de el şi avea grijă de tot ce îi trebuia. Acest om a murit, dar a transmis celorlalţi discipoli următoarea legendă: în fiecare noapte, un tigru de mari dimensiuni intra în peşteră, lingea mîinile lui RAMANA, care îi răspundea mîngîindu-l. Tigrul stătea toată noaptea culcat la picioarele lui şi nu pleca decît în zori. Este o credinţă înrădăcinată în India că yoghinii sau fachirii, cînd au atins o treaptă înaltă de perfecţiune, pot trăi în junglă fără să se teamă de tigri, lei, reptile sau celelalte sălbăticiuni care cutreieră prin ea. Se mai spune şi altă poveste despre RAMANA: într-o zi, în timp ce era aşezat în faţa locuinţei lui, o cobră enormă se aşează în faţa lui. Deschise gura şi îşi arătă colţii, fără ca RAMANA să se mişte. Omul şi reptila rămaseră astfel faţă în faţă, ochi în ochi, cîteva minute. Apoi reptila se retrase, fără să-i fi făcut nici cel mai mic rău.

Austerităţile tînărului ascet se sfîrşiră de îndată ce el consideră că sînt suficiente, simţind că pusese stăpînire pe anumite forţe din adîncul lui. Singurătatea nu mai era trebuincioasă; continuă totuşi să stea în peşteră pînă cînd, într-o zi, primi vizita unui ilustru pandit numit GANAPATI SHASTRI, vizită care a fost începutul a ceea ce se poate numi viaţa publică a lui RAMANA MAHARISHI. Acest profesor venise să locuiască în apropierea templului ca să se îndeletnicească cu studiul meditaţiei. Auzi vorbindu-se despre tînărul yoghin şi curiozitatea îl împinsese să meargă să-l vadă. Îl găsi pe RAMANA contemplînd soarele. Era un exerciţiu pe care tînărul pustnic îl făcea adesea. Un european nu îşi poate da seama ce înseamnă intensitatea soarelui sub cerul Indiei.

Profesorul studiase timp de 12 ani doctrina înţelepciunii indiene şi se supuse la tot felul de discipline ca să poată atinge un oarecare grad de perfecţiune, dar era mereu cuprins de îndoieli şi nedumeriri. Ceru sfatul lui RAMANA în această privinţă şi rămase uimit de înţelepciunea răspunsului primit. Puse cîteva întrebări în legătură cu anumite probleme filosofice şi religioase care îl preocupau şi foarte curînd viaţa lui fu descătuşată de neîncrederea care îl frămînta. Acest om a fost atît de

impresionat, încît s-a prosternat în faţa tînărului sihastru, implorîndu-l să-l primească discipol. Profesorul SHASTRI, care el însuşi avea un grup de discipoli în oraşul VELLORE, le vorbi acestora despre descoperirea unui mare înţelept, a unui MAHARISHI, a unui om a cărui desăvîrşire spirituală depăşea tot ce putea fi închipuit. Din vremea aceea, numele de MAHARISHI începu să fie dat tînărului RAMANA în clasele cultivate, în timp ce poporul continua să-l adore ca pe o fiinţă inspirată de Zei, cu toate că MAHARISHI a respins din toate puterile acest fel de nanifestări faţă de el. Dar între ei, credincioşii lui şi oamenii din împrejurimi spuneau că este un zeu.

Un mic grup de discipoli se formă în jurul lui; ei au clădit pe deal o căsuţă; se hotărîră să trăiască acolo. Mama lui, care revenise de mai multe ori să-l vadă, îi recunoscuse vocaţia şi cînd moartea îl luă pe fiul cel mare, ea îi ceru lui MAHARISHI să o lase să trăiască lîngă el, iar el primi. Ea trăi timp de şase ani acolo şi la sfîrşit devenise unul dintre discipolii cei mai convinşi ai lui MAHARISHI. În schimbul ospitalităţii, ea era cea care avea grijă de gospodărie. Cînd bătrîna doamnă muri, cenuşa ei a fost înmormîntată la poalele dealului într-o capelă, unde lămpi ard fără încetare în memoria femeii care dăduse lumii unul dintre cei mai mari înţelepţi ai ei. Buchete de iasomie şi de alte flori sînt mereu depuse în dar de credincioşi.

Cu timpul, reputaţia lui MAHARISHI se răspîndi în toată ţara; pelerini care veneau să viziteze templul urcau şi pe deal să contemple chipul înţeleptului înainte de a pleca înapoi. Abia atunci MAHARISHI consimţi să locuiască în holul cel mare care fusese clădit pentru el şi discipolii lui. MAHARISHI primea daruri în hrană, dar niciodată altceva. Tot ceea ce poseda era datorat afectuoasei insistenţe a credincioşilor lui. În timpul primilor ani de pustnicie nu se sfia să coboare cîteodată cu strachina în mînă pentru a cerşi puţină mîncare. Unei femei bătrîne i se făcu atunci milă de el şi îi aduse după aceea regulat mîncare. Credinţa care îl gonise din confortabila casă părintească a fost răsplătită de o providenţă binevoitoare. Dar, de obicei, respingea orice dar care i se făcea, de orice natură.

Cînd o bandă de răufăcători au intrat în încăperea unde se afla singur RAMANA, hoţii nu găsiră decît cîţiva bănuţi pe care îi păstra discipolul care se ocupa cu gospodăria. Hoţii, înfuriaţi de puţinul cîştig, îl loviră pe MAHARISHI cu ciomagul, dar înţeleptul nu numai că răbdă liniştit loviturile, dar le oferi şi mîncare, fără a fi în stare să resimtă ură, ci dimpotrivă, fiind plin de milă pentru rătăcirea lor. Îi lăsă să plece liniştiţi.

Şi-a abandonat corpul fizic, pentru a intra în stare de MAHA SAMADHI în anul 1950, la vîrsta de 71 de ani. Dar el va rămîne de-a pururi în noi.

Adaptare după "India secretă" de Paul Brunton

CINE SÎNT EU ? (NAN - YAR ?)

Toate fiinţele vii doresc să fie mereu fericite, să trăiască fără să sufere. La fiecare fiinţă se poate constata o supremă iubire de sine, şi numai fericirea este cauza acestei iubiri. Pentru a dobîndi această fericire absolută care este natura proprie oricărei creaturi şi care este experimentată în starea de somn profund fără vise, cînd mintea obişnuită dispare, trebuie să ne cunoaştem Sinele-Esenţă. Pentru a obţine aceasta, calea cunoaşterii, căutarea interioară de forma "Cine sînt eu? " este principalul mijloc.

1. Cine sînt eu?

Nu sînt corpul fizic, care este alcătuit din cele şapte umori (DHATUS).

Nu sînt cele cinci organe de simţ (JNANENDRIYAS) -aspectele mentale ale organelor fizice: urechi, piele, ochi, limbă şi nas-care îşi au fiecare obiectele lor specifice - esenţele subtile, (TANMATRAS): sunet, atingere, culoare (formă), gust şi miros, respectiv; nu sînt cele cinci organe de acţiune (KARMENDRIYAS) - corespondentul subtil, lăuntric al organelor fizice: coardele vocale, mîini, picioare, sex şi anus, care îndeplinesc funcţiile specifice de vorbire, apucare, locomoţie, procreaţie-creare a plăcerii erotice şi excreţie

Nu sînt cele cinci sufluri vitale: PRANA, APANA, SAMANA, UDANA, VYANA, care realizează funcţiile specifice de inspiraţie (asimilare), excreţie, digestie, vorbire şi circulaţie a sîngelui şi a fluidelor vitale.

Nu sînt nici chiar mintea care gîndeşte; şi de asemenea, nici necunoaşterea care este înzestrată numai cu impresiile reziduale ale obiectelor şi în care nu există nici obiecte şi nici funcţii.

2.Dacă nu sînt nimic din toata acestea, atunci cine sînt eu?

După negarea şi transcenderea tuturor lucrurilor menţionate mai înainte, ca nefiind eu-însumi (NETI, NETI), numai acea Conştiinţă care rămîne singură, aceasta sînt eu.

3.Care este natura Conştiinţei Supreme?

Natura Conştiinţei Supreme este pura existenţă - pura

conştiinţă - pura beatitudine (SAT-CHIT-ANANDA).

4.Cînd va fi obţinută Realizarea Sinelui-Esenţă (ATMAN)?

Cînd lumea vizibilă va fi transcensă, atunci va fi realizat Sinele-Esenţă, care este văzătorul, conştiinţa martor.

5.Nu poate avea loc revelarea Sinelui (ATMAN) chiar dacă lumea vizibilă nu este transcensă, fiind considerată în continuare drept reală?

NU, nu se poate.

6.De ce?

Văzătorul şi obiectul văzut sînt precum frînghia şi şarpele, atunci cînd în întuneric confundăm înspăimîntaţi frînghia cu un şarpe veninos. Întocmai cum cunoaşterea frînghiei, care este substratul real al experienţei, nu survine pînă cînd falsa cunoaştere a şarpelui iluzoriu nu dispare, tot astfel Realizarea Sinelui, care este substratul esenţial al fiinţei, nu se va produce pînă cînd nu este îndepărtată convingerea că lumea vizibilă este reală.

7.Cînd va fi transcensă lumea (care reprezintă de fapt obiectul văzut)?

Atunci cînd mintea, care este cauza tuturor percepţiilor şi acţiunilor, devine liniştită şi imobilă, lumea este transcensă.

8.Care este natura minţii?

Ceea ce este numit "minte" este o uimitoare putere ce rezidă în Sinele Suprem. Acesta provoacă apariţia oricărui gînd. Fără gînduri, nu există minte. Astfel, gîndul este natura minţii. Fără gînduri nu există nici o entitate independentă numită "lume". În starea de somn profund fără vise nu există gînduri şi nu există nici lumea exterioară pentru subiect. În starea de veghe şi în starea de vis există gînduri şi de asemenea există şi o lume exterioară. Exact aşa cum păianjenul îşi întinde pînza, scoţînd-o din el însuşi şi şi-o retrage apoi în el însuşi, tot aşa şi mintea proiectează lumea în afara sa şi o resoarbe apoi din nou în ea însăşi. Cînd mintea iese din interiorul Sinelui, se naşte lumea exterioară. Prin urmare, cînd lumea exterioară ne apare ca fiind reală, Sinele Suprem nu mai este văzut. Iar cînd Sinele străluceşte în conştiinţa noastră, lumea exterioară dispare. Cînd cineva îşi pune cu perseverenţă întrebări despre natura minţii, mintea ca un reziduu, va sfîrşi prin a părăsi Sinele.

Ceea ce noi numim Sine este de fapt ATMAN. Mintea există întotdeauna doar depinzînd de ceva grosier; ea nu poate exista singură. Minteă formează este ceea ce numim corpul subtil sau sufletul (JIVA).

9.În ce fel trebuie să ne punem întrebări pentru a înţelege natura minţii?

Ceea ce apare în acest corp ca fiind "eul" (egoul) este mintea. Dacă cineva se întreabă unde apare prima dată în corp ideea de "Eu" va descoperi ca ea apare în Inimă. Acesta este locul de origine a minţii. Chiar şi dacă cineva gîndeşte constant "Eu", "Eu", va fi condus către acel loc. Din toate gîndurile care apar în minte, gîndul "Eului" este primul. Doar după apariţia acestuia, apar celelalte lucruri. Numai după apariţia primului pronume personal, cel de al doilea şi al treilea pronume personal pot să apară. Fără primul pronume personal nu pot exista al doilea şi al treilea.

10.Cum va putea deveni mintea liniştită?

Prin întrebarea "Cine sînt eu?", gîndul "Cine sînt eu?" va distruge toate celelalte gînduri şi precum băţul folosit pentru a aprinde un rug de foc, el însuşi în final va fi distrus. Atunci va înflori Realizarea de Sine.

11.Ce rost are păstrarea în permanenţă în minte a gîndului "Cine sînt eu"?

Cînd alte gînduri apar, ele nu trebuie urmate ci trebuie să ne întrebăm "Cui îi apar aceste gînduri?". Nu are importanţă cîte gînduri apar. De fiecare dată cînd un gînd apare trebuie să ne întrebăm cu seriozitate "Cui i-a apărut acest gînd?". Răspunsul care va veni va fi "Mie". Apoi dacă se pune întrebarea "Cine sînt eu?", mintea se va întoarce la sursa sa, iar gîndul care a apărut se va linişti. Printr-o practică repetată realizată în această manieră, mintea îşi va dezvolta capacitatea de a rămîne permanent cufundată în propria sa sursă. Cînd mintea, care este de natură subtilă se exteriorizează prin intermediul creierului şi a organelor de simţ apar numele grosiere şi formele. Cînd ea rămîne în Inimă, numele şi formele dispar. A nu lăsa mintea să se exteriorizeze şi a o păstra interiorizată în Inimă, este ceea ce se numeşte interiorizare (ANTAR-MUKHA). A lăsa mintea să meargă în afara Inimii este cunoscut ca fiind exteriorizare (BAHIR-MUKHA). Astfel, cînd mintea stă în Inimă, "eul" (egoul) care este sursa tuturor gîndurilor va fi eliminat şi Sinele care există de-a pururi va străluci. Orice ar face un asemenea om, el nu va fi impulsionat de ideea egotică de "Eu". Dacă cineva acţionează în acest fel, toate îi vor apare ca fiind de natura lui JIVA.

12. Mai există oare şi alte metode pentru a linişti mintea?

Alte metode decît acest fel de a ne întreba nu reprezintă metode adecvate. Dacă prin intermediul altor metode se va încerca un control al minţii, mintea ne va părea că este controlată, dar va continua să existe şi mai departe. Prin controlul respiraţiei, de asemenea, mintea va deveni liniştită. Dar ea va fi liniştită

doar atîta timp cît respiraţia rămîne controlată. Cînd respiraţia va fi reluată, mintea de asemenea va reîncepe să se mişte şi va hoinări, împinsă fiind de impresiile reziduale care se află în ea.

Sursa este aceeaşi atît pentru minte cît şi pentru respiraţie. Într-adevăr, gîndul este natura reală a minţii. Gîndul de "Eu" este primul gînd din minte şi cu el apare egoul. Acolo de unde egoul îşi trage originea, respiraţia de asemenea îşi trage originea. Deci cînd mintea devine liniştită, respiraţia este controlată şi cînd respiraţia este controlată, mintea devine liniştită. Dar în starea de somn profund fără vise, deşi mintea devine liniştită, respiraţia nu se opreşte. Aceasta se întîmplă datorită voinţei lui Dumnezeu, pentru a putea fi păstrat corpul fizic şi pentru ca ceilalţi oameni să nu trăiască cu impresia că fiinţa a murit. În starea de veghe şi în SAMADHI, atunci cînd mintea devine liniştită, respiraţia este controlată. Respiraţia este forma grosieră a minţii. Pînă în momentul morţii, mintea păstrează respiraţia în corp; cînd corpul moare, mintea îşi ia şi respiraţia odată cu plecarea ei. Deci exerciţiul de control al respiraţiei este doar un sprijin pentru a face mintea să devină liniştită (MANONIGRAHA); acest exerciţiu nu va distruge mintea (MANONASA). Întocmai precum practica controlului respiraţiei, meditaţia făcută pe formele lui Dumnezeu, repetarea de MANTRE, postul alimentar, etc. nu sînt decît ajutoare pentru a face mintea liniştită. Prin intermediul meditaţiei asupra formelor lui Dumnezeu şi prin repetarea de MANTRE, mintea devine focalizată. De obicei, mintea hoinăreşte în permanenţă. Tot astfel precum atunci cînd unui elefant îi este dată o frînghie pe care să o apuce cu trompa el va începe să meargă după noi ţinînd-se de frînghie şi de nimic altceva, tot astfel, cînd mintea este ocupată cu un nume sau cu o formă ea se va "apuca" doar de aceasta. Cînd mintea se diversifică sub forma nenumăratelor gînduri, fiecare gînd devine lipsit de forţă; cînd însă gîndurile se dizolvă, mintea devine focalizată şi puternică. Pentru o asemenea minte, căutarea Sinelui prin intermediul întrebării "Cine sînt eu?" devine uşoară. Dintre toate regulile restrictive ce ajută la liniştirea minţii, cea în legătură cu consumarea în exclusivitate a hranei SATTVAICE în cantităţi moderate este cea mai importantă. Respectînd această regulă, calitatea SATTVAICĂ a minţii va creşte şi acest lucru va fi foarte util în căutarea Sinelui prin intermediul întrebării "Cine sînt eu?".

13.Impresiile reziduale (gîndurile) despre obiecte apar fără sfîrşit, precum valurile unui ocean. Cînd vor fi eliminate toate aceste gînduri?

Pe măsură ce meditaţia asupra Sinelui ajunge la nivele din ce în ce mai înalte, gîndurile vor fi treptat distruse.

14. Este posibil ca aceste impresii reziduale ale obiectelor, care provin chiar din alte existenţe, dintr-un timp fără început, aşa cum este timpul însuşi, să fie dizolvate astfel încît fiinţa să rămînă cufundată în puritatea Sinelui?

Fără a-ţi mai pune problema dacă "Este posibil sau nu?" trebuie să te păstrezi cu perseverenţă într-o stare de meditaţie asupra Sinelui. Chiar dacă cineva este un mare păcătos, el nu va trebui să se îngrijoreze plîngîndu-se "Vai, sînt un păcătos, cum aş putea atinge eu eliberarea?"; el va trebui să renunţe complet la gîndul "Sînt un păcătos" şi să se dăruiască cu fervoare în meditaţia asupra Sinelui. Cu siguranţă, astfel va reuşi să atingă Realizarea Ultimă. Nu există două minţi - una bună şi una rea. Impresiile reziduale sînt de două feluri - pozitive şi negative. Cînd mintea este sub influenţa impresiilor pozitive este numită bună, iar cînd este sub influenţa impresiilor negative este considerată rea.

Nu va trebui să-i permitem minţii să se îndrepte către obiectele lumeşti şi către lucrurile care îi preocupă pe oamenii ignoranţi. Oricît de rău ar fi omul de lîngă tine, nu trebuie să îndreptăţi ura asupra lui. Atracţia posesivă şi ura vor trebui să fie amîndouă evitate. Tot ceea ce o fiinţă dă celorlalţi, ea dă Sinelui său Suprem. Dacă acest adevăr este înţeles, cine va mai putea să nu dăruiască totul celorlalţi? Cînd Sinele se dezvăluie, totul se dezvăluie; cînd mintea devine liniştită totul devine liniştit. Pe măsură ce ne purtăm cu mai multă umilinţă, vom putea genera din ce în ce mai mult bine. Dacă mintea devine tăcută putem trăi fericiţi oriunde.

15. Cît timp va trebui practicată introspecţia, calea de evoluţie spirituală prin întrebarea "Cine sînt eu?"?

Atît timp cît în minte se mai păstrează impresii ale obiectelor exterioare sau interioare, întrebarea "Cine sînt eu?" este necesară. Pe măsură ce gîndurile răsar, ele vor fi distruse imediat, chiar în locul lor de origine, prin intermediul acestei întrebări. Dacă ne păstrăm în contemplarea Sinelui neîntrerupt pînă ce Sinele a fost recunoscut, doar atunci putem renunţa la această întrebare. Atîta timp cît mai există duşmani în interiorul fortăreţei, ei vor continua să atace fortăreaţa, dar dacă ei sînt distruşi imediat ce apar, fortăreaţa va fi în totalitate sub stăpînirea noastră.

16.Care este natura Sinelui?

Ceea ce există cu adevărat este doar Sinele. Lumea şi sufletul individual apar în acest Sine (precum sideful în scoica ce va naşte o perlă); lumea şi sufletul individual apar şi dispar în acelaşi timp.

Sinele este acolo unde în mod absolut nu există nici un gînd despre "Eu". Acesta (Sinele) este numit "Tăcere". Sinele însuşi este lumea, Sinele însuşi este "Eul", Sinele însuşi este Dumnezeu; totul este SHIVA, totul este Sine.

17.Nu este totul lucrarea lui Dumnezeu?

Fără dorinţă sau efort, Soarele răsare; şi numai în prezenţa

acestuia, pietrele preţioase strălucesc, lotusul înfloreşte şi apa se evaporă; oamenii îşi realizează diferitele lor activităţi şi apoi se odihnesc. Precum pilitura de fier se mişcă şi se ordonează în prezenţa magnetului, doar în virtutea prezenţei lui Dumnezeu, sufletele guvernate de cele trei funcţii cosmice sau de încincita activitate divină îşi realizează acţiunile şi apoi se odihnesc, în concordanţă cu KARMA proprie. Dumnezeu nu impune; nici o KARMA nu îl poate atinge. Este la fel cum acţiunile lumeşti nu afectează Soarele sau precum activitatea celorlalte patru elemente (pămînt, apă, foc, aer) nu afectează eterul atotpătrător.

18. Dintre toţi cei ce se dăruiesc prin devoţiune lui Dumnezeu cine este cel mai de admirat?

Cel care este dăruit Sinelui care cu adevărat este Dumnezeu, este cel mai devotat lui Dumnezeu. A te dărui lui Dumnezeu înseamnă a rămîne mereu cufundat în Sine fără a lăsa să apară nici un alt gînd în afară de gîndul faţă de Sine. Oricîte probleme i-am lăsa lui Dumnezeu, El le suportă pe toate. Din moment ce puterea Supremă a lui Dumnezeu face toate lucrurile să se mişte, de ce oare noi, fără a ne supune Lui, ne preocupăm în mod constant de gînduri de genul "ce ar trebui făcut şi cum şi ce nu ar trebui să facem şi cum să nu facem?" Ştim că un tren cară toate bagajele, aşa că, după ce ne-am suit în el, de ce ar mai fi necesar în continuare să ne cărăm pe cap cu efort micul nostru bagaj, în loc să îl punem jos în tren şi să ne simţim astfel uşuraţi?

19. Ce este nonataşamentul?

A distruge gîndul în momentul în care acesta apare, fără ezitare, fără a mai lăsa vreun reziduu, chiar în locul în care gîndul îşi are originea, aceasta înseamnă nonataşament. La fel cum un căutător de perle îşi agaţă la brîu o greutate şi se scufundă pînă pe fundul mării şi de acolo adună perle, tot astfel fiecare dintre noi trebuie să fie înzestrat cu nobila calitate a nonataşamentului pentru a se cufunda astfel în interiorul său de unde să obţină Perla Sinelui.

20. Este posibil pentru GURU să realizeze prin propria sa voinţă eliberarea unui discipol?

GURU nu va face decît să arate calea către eliberare; el nu va aduce prin el însuşi un suflet la starea de eliberare.

Într-adevăr, Dumnezeu şi GURU nu sînt diferiţi. La fel cum prada căzută în ghearele tigrului nu are nici o scăpare, tot astfel cei care intră în sfera privirii pline de graţie a unui GURU vor fi eliberaţi cu ajutorul GURU-lui şi nu se vor mai rătăci; totuşi fiecare va trebui să-şi urmeze prin propriul său efort calea revelată de Dumnezeu sau GURU şi să atingă eliberarea. Nimeni nu se poate autocunoaşte decît prin proprii săi ochi ai cunoaşterii şi nu cu ai altora. Cel care este RAMA solicită oare ajutorul unei oglinzi pentru a şti că el este RAMA?

21. Este necesar pentru cel care caută eliberarea să cerceteze natura categoriilor fundamentale ale manifestării (TATTVE)?

La fel precum cel care vrea să arunce gunoiul nu are nevoie să îl analizeze şi să vadă cum este, tot astfel cel care vrea să cunoască Sinele nu are nevoie să ţină cont de numărul de TATTVE sau să le cerceteze caracteristicile; tot ceea ce trebuie să facă este să elimine împreună toate TATTVA-ele care îi ascund Sinele. Lumea trebuie să fie considerată iluzorie precum un vis.

22. Există vreo diferenţă între starea de veghe şi starea de vis?

Starea de veghe durează mai mult timp, iar visul este mai scurt; în afară de această diferenţă nu mai există o alta. La fel cum starea de veghe pare a fi reală cînd sîntem treji, tot astfel se întîmplă să ni se pară într-un vis atunci cînd visăm. În vis mintea ia un alt corp. Atît în starea de veghe cît şi în cea de somn gîndurile, numele şi formele apar simultan.

23. Pentru cei ce caută eliberarea este util să citească cărţi?

Toate textele sacre afirmă că pentru a atinge eliberarea trebuie ca mintea să devină liniştită; deci concluzia acestor învăţături este că mintea va trebui făcută să devină liniştită; odată ce acest lucru a fost înţeles nu mai este nevoie să citim la nesfîrşit. Pentru a linişti mintea nu trebuie decît să căutăm în interiorul nostru ceea ce este Sinele; cum ar putea fi făcută această căutare citind cărţi? Trebuie să ne cunoaştem propriul Sine cu propriul ochi al înţelepciunii. Sinele este în interiorul celor cinci învelişuri [corpul fizic (ANNAMAYAKOHSA), corpul eteric (PRANAMAYAKOSHA), corpul astral (MANOMAYAKOSHA), corpul mental (VIJNANAMAYAKOSHA) şi corpul cauzal (ANANDAMAYAKOSHA)], în timp ce cărţile sînt în afara lor. Deoarece Sinele trebuie căutat prin eliminarea celor cinci învelişuri (corpuri), este inutil să-l căutăm în cărţi. Vine un timp cînd fiecare trebuie să uite tot ceea ce a învăţat.

24. Ce este fericirea?

Fericirea este însăşi natura Sinelui; fericirea şi Sinele nu sînt diferite. Nu există fericire în obiectele lumii. Datorită ignoranţei noastre ne imaginăm că primim fericire de la obiectele exterioare. Cînd mintea se îndreaptă către exterior noi nu experimentăm decît suferinţă. Într-adevăr, cînd dorinţele ei sînt împlinite, ea se reîntoarce în propriul ei loc şi se bucură de fericirea că este Sinele. Tot astfel, în stările de somn, SAMADHI şi leşin (pierderea cunoştinţei) şi cînd obiectul dorit este obţinut sau obiectul neplăcut este eliminat, mintea devine orientată către interior şi se bucură de pura fericire a Sinelui.

Astfel, mintea se mişcă fără odihnă plecînd de la Sine şi întorcîndu-se către acesta în mod repetat. Sub copac, la umbră este plăcut, dar sub cerul liber căldura este insuportabilă. O persoană care a călătorit prin arşiţa soarelui simte bucuria răcorii cînd ajunge la umbră. Cel care continuă să meargă de la umbră la Soare şi apoi iar la umbră şi iar la Soare este un ignorant. Un înţelept stă în permanenţă la umbră. În mod similar, mintea celui care cunoaşte adevărul ultim nu îl părăseşte pe BRAHMAN (Supremul Absolut Divin). Mintea unui om ignorant din contră se îndreaptă către lume, suferă şi apoi pentru o scurtă perioadă se întoarce către BRAHMAN pentru a experimenta fericirea. De fapt ceea ce este considerată a fi lumea, nu este decît gînd. Cînd lumea dispare, adică atunci cînd nu există gînduri, mintea trăieşte fericirea; cînd lumea apare mintea se îndreaptă către suferinţă.

25. Ce este înţelegerea (viziunea , pătrunderea) înţelepciunii (JNANA-DRSTI)?

A rămîne liniştit este ceea ce este numit JNANA-DRSTI. A rămîne liniştit înseamnă a-ţi stabili ferm mintea în Sine. Telepatia, cunoaşterea întîmplărilor din trecut, prezent şi viitor şi clarvederea nu constituie JNANA-DRSTI.

26. Care este relaţia dintre starea fără dorinţe şi înţelepciune?

Starea fără dorinţe este înţelepciune. Cele două nu sînt diferite, sînt unul şi acelaşi lucru. Starea fără dorinţe înseamnă a stăpîni mintea, împiedicînd-o să se orienteze către obiecte. Înţelepciunea înseamnă apariţia a ceea ce nu este obiect. Cu alte cuvinte, a nu căuta nimic altceva decît Sinele înseamnă detaşare sau stare fără dorinţe; înţelepciunea înseamnă a nu părăsi Sinele.

27. Care este diferenţa dintre metoda autoanalizei (prin întrebarea "Cine sînt eu?") şi meditaţie?

Metoda autoanalizei (prin întrebarea "Cine sînt eu?") constă în a-ţi retrage mintea în Sine. Meditaţia constă în a trăi faptul că Sinele este BRAHMAN, pură existenţă, pură conştiinţă, pură beatitudine.

28. Ce este eliberarea?

A realiza o căutare profundă asupra naturii Sinelui care este ascuns de ignoranţă şi a-i înţelege adevărata sa natură înseamnă a atinge eliberarea.

CUNOAŞTEREA SINELUI (SAD VIDYA)

INVOCAŢIE

1) Dacă Realitatea Ultimă nu ar fi în noi, s-ar putea ajunge la cunoaşterea fiinţei Divine? Eliberată de orice gînd, Realitatea Ultimă sălăşluieşte în Inimă, fiind sursa tuturor gîndurilor. O numim deci Inima. Cum am putea s-O contemplăm? A rămîne mereu în Inimă înseamnă a O contempla.

2) Cei care manifestă o teamă intensă faţă de moarte, caută refugiu la picioarele Divinului care este dincolo de moarte şi naştere. Atunci, aceşti oameni fiind morţi faţă de ei înşişi (faţă de aspectele inferioare ale egoului şi faţă de orice posesiune), cum ar putea să mai fie afectaţi de gîndul morţii? Ei sînt nemuritori, căci Sinele este etern.

1. Din percepţia reală a lumii decurge acceptarea unui principiu primordial unic, cu puteri nelimitate. Imagini avînd nume şi forme, spectatorul şi ecranul pe care acesta priveşte imaginile, cît şi lumina graţie căreia el vede, toate acestea sînt doar El Însuşi - Principiul Unic.

2. Toate religiile postulează trei principii de bază: lumea, individul şi Dumnezeu. În toate acestea trei, doar Realitatea Supremă Unică se manifestă. Poţi spune: "Acestea trei sînt în mod real trei principii distincte" doar atîta timp cît egoul subzistă. Dar, transcenzînd egoul limitat iluzoriu şi trăind starea iluminatorie de înţelegere a naturii noastre reale ultime, în care egoul dispare, realizăm starea perfectă în care totul ne apare ca fiind Unicul, Realitatea Supremă.

3. Cît este de folositor pentru noi să ne întrebăm dacă lumea este reală sau este doar o simplă aparenţă iluzorie, dacă lumea este conştientă sau nu, dacă este bucurie sau durere?

4. În starea în care abandonăm punctul de vedere limitat, ridicîndu-ne deasupra lumii, recunoaştem Divinul şi abandonăm orice noţiune de unitate sau dualitate, de Sine sau de ego.
Dacă Sinele ar avea formă, în mod corespunzător, lumea şi Dumnezeu ar părea, de asemenea, că au formă; dacă Sinele ar fi fără formă, cine ar mai putea să vădă forma lui Dumnezeu şi a lumii, şi cum? Fără ochi poate fi văzut un obiect? Sinele atotvăzător este Ochiul, iar acest Ochi este ochiul Infinitului.

5. Corpul este o formă compusă din cinci învelişuri. Deci toate cele cinci învelişuri sînt implicate în noţiunea de corp.
Poate exista lumea separată de corp? Fără corp, a putut vedea cineva lumea?

6. Lumea nu este nimic altceva decît o manifestare obiectivă de

concepţii condiţionate de cele cinci organe de simţ.
Deoarece prin intermediul acestor cinci organe de simţ un mental unic concepe existenţa lumii, lumea nu este nimic altceva decît acest mental. În afara mentalului, ar putea exista lumea?

7. Deşi lumea şi cunoaşterea sa rămîn, răsar şi dispar împreună, totuşi lumea nu poate fi percepută decît prin intermediul cunoaşterii mentalului. Doar perfecţiunea în care lumea şi cunoaşterea se nasc şi dispar, care străluceşte fără să răsară şi să apună, este Realitatea Ultimă.

8. Oricare ar fi numele şi forma sub care este adorat Divinul, acestea nu sînt decît mijloace de a-L realiza dincolo de nume şi formă. Adevărata Realizare este doar aceea prin care Sinele individual se recunoaşte în Divin, atingînd pacea şi realizînd identitatea cu El.

9. Dualitatea subiect-obiect şi triada observator-observaţie-observat nu pot exista decît fiind susţinute de Realitatea Unică. Dacă ne întoarcem către interior în căutarea acestei Realităţi Ultime, toate celelalte aspecte dispar. Cei care văd aceasta, sînt cei ce cunosc înţelepciunea. Niciodată ei nu sînt supuşi dualităţii.

10. Cunoaşterea obişnuită este mereu însoţită de ignoranţă, iar ignoranţa este însoţită de cunoaşterea obişnuită limitată; singura adevarată Cunoaştere este cea prin care este cunoscut Sinele. El poate fi realizat căutînd să înţelegem ceea ce înglobează cunoaşterea şi ignoranţa.

11. A cunoaşte tot restul fără a-ţi cunoaşte Sinele esenţă individual, deci fără a cunoaşte Cunoascătorul însuşi, nu este oare o dovadă a ignoranţei?
Atunci cînd este cunoscut Sinele, care este substratul cunoaşterii obişnuite şi al ignoranţei, cunoaşterea obişnuită şi ignoranţa dispar.

12. Adevărata Cunoaştere este doar aceea în care nu este nici cunoaştere obişnuită, nici ignoranţă. Ceea ce este cunoscut în mod obişnuit nu este Cunoaştere adevărată. Doar Sinele străluceşte şi nu există nimic altceva de cunoscut decît Sinele. El singur este Cunoaşterea. El nu este vid.

13. Sinele, care este Cunoaştere adevărată, este Realitatea Unică; cunoaşterea multiplicităţii este o falsă cunoaştere. Nici chiar această falsă cunoaştere, care este de fapt ignoranţa, nu poate exista ea însăşi separată de Sine, care este Adevărata Cunoaştere. Varietatea ornamentelor din aur este ireală deoarece nici unul dintre ele nu poate exista fără aurul din care toate sînt făcute.

14. Dacă vorbim la persoana întîi, se manifestă, de asemenea, şi persoana a doua şi a treia. Dacă căutăm natura reală a persoanei întîi şi o recunoaştem, atunci pierderea noţiunii de "eu" antrenează pierderea noţiunii de "tu" şi "el". Starea care rezultă, ce străluceşte în Divin, este starea naturală a fiecăruia, este Sinele.

15. Trecutul şi viitorul nu pot exista decît în raport cu

prezentul. De altfel, atunci cînd ele însele se manifestă, nu sînt altceva decît prezent.

A dori să determini natura trecutului şi a viitorului ignorînd prezentul în sine este echivalent cu a vrea să numeri fără a cunoaşte numărul unu care exprimă începutul.

16. Ce ar deveni fără noi timpul şi spaţiul? Dacă ne identificăm cu corpul, vom fi supuşi timpului şi spaţiului, dar sîntem noi oare corpul? Noi sîntem Unicul, neschimbat acum, atunci şi pentru totdeauna, aici, acolo şi pretutindeni. Prin urmare noi sîntem Sinele pur, dincolo de timp şi spaţiu.

17. Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca şi pentru cei care L-au realizat, cuvîntul "eu" se referă la corp. Însă pentru cei care nu au realizat Sinele, cuvîntul "eu" se limitează la corp, în timp ce pentru cei care au realizat Sinele, care cuprinde şi pătrunde şi corpul, cuvîntul "eu" străluceşte precum Sinele nelimitat.

18. Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca şi pentru cei care L-au realizat, Adevărul este limitat la forma acestei lumi, în timp ce pentru cei care L-au realizat, Adevărul străluceşte în perfecţiunea fără formă care este însuşi substratul lumii. Acestea sînt toate diferenţele între ei.

19. Numai cei care nu cunosc sursa ultimă a destinului şi a liberului arbitru discută, dorind să afle care dintre ele acţionează asupra celuilalt. Cei care cunosc Sinele ca sursă unică a destinului şi a liberului arbitru, sînt eliberaţi de acestea două. Cum ar mai putea ei să se lase prinşi într-o discuţie privind aceste probleme?

20. Cel care Îl vede pe Dumnezeu fără a vedea Sinele, nu vede decît o imagine mentală. Cel care vede Sinele, Îl vede pe Dumnezeu. Cel care, anihilîndu-şi complet simţul egoului, vede Sinele, L-a găsit pe Dumnezeu deoarece Sinele nu există separat de Dumnezeu.

21. Care este semnificaţia reală a scrierilor sacre ce afirmă că dacă ai cunoscut Sinele, L-ai cunoscut pe Dumnezeu? Cum poate fi cunoscut propriul Sine? Şi, deoarece sîntem o fiinţă unică, dacă nu ar putea fi cunoscut Sinele, cum ar putea fi cunoscut Dumnezeu? De aceea trebuie să-I devenim ofranda dăruită în sacrificiu.

22. Divinul ilumineză mentalul şi străluceşte în interiorul acestuia. În afară de orientarea spre interior a mentalului şi fixarea lui continuă asupra Divinului, nu există alt mijoc de a-L cunoaşte pe Dumnezeu cu ajutorul mentalului.

23. Nu corpul este cel care se numeşte "Eu". Nimeni nu poate susţine că în starea de somn profund, "Eu" încetează să mai existe. Acolo de unde acest "Eu" îşi are izvorul, tot restul îşi are izvorul. Cercetaţi cu luciditate mentală locul din care acest "Eu" izvorăşte.

24. Nu corpul fizic este cel care se autodenumeşte "Eu", şi nici Realitatea Supremă a Conştiinţei (care fiind absolută nu se manifestă). Între cele două, la limita corpului fizic, ceva izvorăşte în calitate de "Eu". Acest ceva este cunoscut sub numele

de CHIT-JADA-GRANTHI (nodul dintre Conştiinţă şi materie inertă) fiind numit totodată şi suflet, corp subtil, ego, SAMSARA, mental şi aşa mai departe.

25. El se manifestă fiind asociat unei forme şi se menţine atîta timp cît mai există o formă. Avînd formă, el se hrăneşte şi creşte. Dar dacă îl cercetăm cu atenţie, acest fals spirit, care nu are formă proprie, îşi abandonează stăpînirea sa asupra formei şi se dizolvă.

26. Dacă egoul există, tot restul există de asemenea. Dacă egoul nu există, nimic altceva nu există în experienţa empirică. Cu siguranţă, egoul este totul în experimentarea lumii. Deci a căuta ceea ce este acest ego reprezintă fundamentul renunţării la tot.

27. Starea în care sentimentul egoului nu izvorăşte este starea reală de existenţă. Fără căutarea şi atingerea acestei stări de neizvorîre a sentimentului de "eu", cum s-ar putea obţine starea de anihilare a individualităţii, de unde sentimentul de "eu" nu mai poate reveni? Fără această realizare, cum poate fi atinsă adevărata stare a fiinţei, în care este realizată identitatea cu Sinele?

28. Precum un om care se scufundă pentru a căuta o comoară ascunsă în apă, tot astfel trebuie să ne scufundăm în noi înşine cu ajutorul unui mental focalizat şi lucid, controlîndu-ne suflul şi cuvîntul, pentru a găsi locul de origine a sentimentului de "eu".

29. Singura căutare care conduce la Realizarea Sinelui constă în a înţelege sursa sentimentului de "eu", cu ajutorul unui mental interiorizat şi fără a pronunţa cuvîntul "eu".

Meditaţia asupra ideii "eu nu sînt acesta", "eu sînt Acela" poate fi un ajutor în căutare, dar nu poate fi căutarea însăşi.

30. Dacă ne punem mental întrebarea "Cine sînt eu?", eul individual se va nărui, confuz, în momentul în care este atinsă Inima spirituală şi imediat Realitatea Ultimă se manifestă spontan sub aspectul "Eu-Eu". Dar deşi ea se revelează sub aspectul de "Eu", acesta nu este egoul, ci Fiinţa perfectă, Sinele Absolut.

31. Ce ar mai rămîne de realizat pentru cel care, după ce şi-a dizolvat egoul, este cufundat în beatitudinea Sinelui? Conştiinţa sa este în Sine şi în nimic altceva. Cine ar putea să înţeleagă această stare?

32. Deşi scrierile sacre afirmă "Acela eşti tu", a medita asupra ideii "Eu sînt Acela şi nu acesta" nu este decît un semn de slăbiciune mentală, deoarece noi sîntem etern Acela, Sinele. Tot ceea ce avem de făcut este de a căuta Sinele care este ceea ce există cu adevărat, Martorul.

33. Este, de asemenea, la fel de absurd a spune "Eu nu am realizat Sinele" ca şi a spune "Eu am realizat Sinele". Ar putea exista doi "Sine", din care unul (Sinele) să fie obiectul realizării celuilalt (cel care afirmă "Eu")? Adevărul accesibil experienţei spirituale a fiecăruia este că nu există decît un singur Sine.

34. Din cauza iluziei născute din ignoranţă, oamenii, în loc să recunoască şi să realizeze plenar Sinele, care este întotdeauna şi pentru toţi Realitatea inerentă dominînd prin propria sa natură în centrul Inimii, caută să afle dacă el există, dacă el are o formă sau nu sau dacă este dual sau nondual.

35. A căuta şi a te stabili în Realitatea Ultimă care este Realizarea eternă, este singura Realizare. Toate celelalte realizări (SIDDHIS) sînt asemănătoare cu cele care se derulează în vis. Ar putea ele să apară reale celui care s-a trezit din somn? Ar putea ele să îi înşele pe cei care au atins Realitatea Ultimă şi s-au eliberat de MAYA (iluzia)?

36. Doar în cazul în care survine ideea "eu sînt corpul", meditaţia asupra ideii "eu nu sînt acesta, eu sînt Acela" ne poate ajuta să rămînem detaşaţi de corp. De ce trebuie noi să gîndim mereu "eu sînt Acela?" Este necesar pentru un om să întreţină ideea "eu sînt un om"? De fapt, nu sîntem noi întotdeauna Acela?

37. Afirmaţiile: "dualitatea în curs de a fi cucerită, nondualitatea în afara Realizării Ultime" sînt la fel de false. Atunci cînd se realizează o cercetare (în dualitate), ca şi atunci cînd a fost găsit Sinele, cine altul realizează aceasta, dacă nu "cel de-al zecelea om"? **

** Aceasta face aluzie la o povestire tradiţională despre un grup de zece proşti care plecaseră într-o călătorie. La un moment dat ei au trecut un rîu şi după ce au ajuns pe celălalt mal, au vrut să se convingă că trecuseră toţi cu bine. Fiecare a început să numere membrii grupului, dar fiecare i-a numărat pe ceilalţi nouă şi a uitat să se numere pe sine însuşi. Gîndind că cel de al zecelea om s-a înecat, au început să-l plîngă. Tocmai în acel moment trecea pe acolo un călător care i-a întrebat ce se întîmplase. El şi-a dat seama imediat de cauza greşelii lor şi pentru a-i convinge că nu s-a petrecut nimic rău, i-a pus să treacă prin faţa lui şi le-a dat, fiecăruia în parte , cîte o lovitură în momentul în care treceau, cerîndu-le să numere loviturile.

38. Atîta timp cît omul acţionează ataşat, el recoltează de asemenea fructele acţiunilor sale, dar atunci cînd el realizează Sinele, căutînd să înţeleagă cine este cel care acţionează cu adevărat, simţul său de a fi cel care acţionează dispare şi tripla KARMA** este terminată. Aceasta este starea de eternă eliberare.

** SANKHITA, AGAMI şi PRARABDHA. Pentru explicarea acestor trei termeni vezi suplimentul la cele 40 de strofe, sutra 33.

39. Atîta timp cît omul se consideră legat, gîndurile de înlănţuire şi eliberare persistă. Căutînd ceea ce este legat se realizează Sinele etern, desăvîrşit şi liber. Cînd ideea de înlănţuire încetează, ar mai putea să subziste ideea de eliberare?

40. Dacă se spune că eliberarea este de trei feluri, cu formă, fără formă, sau cu şi fără formă, atunci lăsaţi-mă să vă spun că anularea acestor trei forme de eliberare este singura, adevărata Eliberare.

SUPLIMENT LA CELE 40 DE STROFE (ANUBANDHAM)

"Acela în care toate aceste lumi se odihnesc, Acela din care ele sînt făcute, Acela care le proiectează, Acela pentru care ele există, Acela din cauza căruia ele apar în existenţă şi Acela care este ceea ce ele sînt în mod real -Acela singur este cel Real, Adevărul. Acela este comoara din Inimă.

1.Prezenţa în preajma înţelepţilor care au realizat adevărul ne eliberează de ataşamentele simţurilor; aceste ataşamente, odată dispărute, sînt distruse la rîndul lor ataşamentele mentalului; cei la care ataşamentele mentalului sînt de asemenea distruse devin unul cu Acela (Sinele) care este imuabil. Ei ating eliberarea în această viaţă. Preţuiţi tovărăşia unor asemenea înţelepţi.

2.Această Stare Supremă, obţinută aici şi acum prin prezenţa în preajma înţelepţilor şi prin meditaţie profundă proprie căutării Sinelui în Inimă, nu poate fi obţinută cu ajutorul unui profesor obişnuit, sau prin cunoaşterea scrierilor sfinte nici prin acţiuni merituoase şi nici prin orice alt mijloc.

3.Dacă ne aflăm în preajma înţelepţilor şi asimilăm în mod direct învăţătura lor, la ce ne-ar mai putea folosi diferitele discipline individuale? Spuneţi-mi ce rost mai are un evantai atunci cînd suflă vîntul dulce şi proaspăt din sud.

4.Agitaţia mentală şi excitarea corporală sînt calmate prin influenţa lunii. Mizeria şi suferinţa sînt eliminate cu ajutorul arborelui KALPAKA (1); păcatele sînt spălate prin îmbăierea în apele sacre ale Gangelui. Însă toate aceste nenorociri sînt eliminate dintr-o dată prin simplul DARSHAN (învăţături orale) al unui înţelept fără egal.

(1) KALPAKA = arbore celest care acorda toate favorurile solicitate prin rugăciune.

5.Nici apa sfîntă a locurilor de pelerinaj ,nici icoanele şi reprezentările divine făcute din pămînt sau piatră nu ar putea fi comparate cu privirea plină de graţie a înţeleptului. Acestea nu purifică decît după un timp îndelungat, pe cînd simpla privire plină de bunăvoinţă a unui înţelept este suficientă pentru a realiza spontan purificarea.

6.**Discipolul:** Cine este Dumnezeu?
Maestrul:: Cel care cunoaşte mentalul.
Discipolul: Mentalul meu este cunoscut de Spiritul meu?
Maestrul:: Deoarece SHRUTIS-urile (scrierile sacre) afirmă: "Cunoscătorul e Unul", tu (în calitate de cunoscător al mentalului) esti cu adevărat Dumnezeu.

7.Maestrul:: Cine este după părerea ta, cel ce aduce lumina?
Discipolul: Soarele este lumina zilei, lampa este lumina nopţii.
Maestrul:: Care este lumina care percepe această lumină?
Discipolul: Ochiul.
Maestrul:: Care este lumina care luminează ochiul?
Discipolul: Această lumină este intelectul (BUDDHI).
Maestrul:: Care este Lumina care cunoaşte intelectul?
Discipolul: Aceasta este Eul Suprem (Sinele).
Maestrul:: (Deci) tu esti Lumina supremă a (tuturor) luminilor.
Discipolul: Eu sînt Acela (Sinele) (TAT TWAM ASI).

8.În interiorul Inimii străluceşte numai BRAHMAN Unicul, în calitate de "Eu-Eu", ATMAN, conştient de El Însuşi. Realizaţi această stare de fuziune constantă în Sine, intrînd în Inimă fie printr-o absorbire profundă în interior, prin intermediul căutării de Sine, fie printr-o cufundare în mental, realizată prin intermediul controlului respiraţiei (1)

(1) Această strofă a fost scrisă în urmatoarele circumstanţe deosebite: În tinereţea sa, discipolul SHRI JAGADVESA SHASTRI l-a vizitat pe BHAGAVAN (RAMANA MAHARISHI) în peştera de la VIRUPAL şi a vrut să rezume învăţăturile lui SHRI RAMANA în cîteva versuri esenţiale în limba sanscrită. El a început să scrie primele trei cuvinte : "HRIDAYA KUHATA MAAGE", dar el nu a mai putut continua şi lăsînd foaia de hirtie îndoită într-o carte pe locul lui BHAGAVAN, a plecat să facă o baie. La întoarcere el a găsit întreaga strofă scrisă de BHAGAVAN.

9.Pura şi inalterabila conştiinţă a Sinelui în Inimă este Cunoaşterea care, prin distrugerea Egoului, conferă Eliberarea.

10.Corpul este inert precum un vas de argilă. Deoarece el nu are conştiinţa lui "eu" şi deoarece în starea de somn profund, fără corp [adică atunci cînd nu există conştiinţa corpului fizic], noi trăim experienţa stării noastre naturale, corpul nu poate fi "eul". Atunci cine determină simţul "eului"? De unde provine el? Celor care caută astfel şi care, ajungînd să cunoască, se cufundă în Sine, Stăpînul SHIVA ARUNCHARA El însuşi îi răsplăteşte sub forma conştiinţei Divine a lui "eu sînt Acela", stabilită în lăcaşul Inimii.

11.Cine este născut? Să ştiţi că este născut cu adevărat doar acela care căutînd prin intermediul întrebării: "de unde sînt eu născut?" se naşte în sursa propriei sale fiinţe. Înţeleptul Suprem se naşte în el pentru eternitate şi atunci fiinţa se naşte în fiecare zi şi-n fiecare clipă.

12.Eliminaţi ideea "eu sînt acest corp neînsemnat". Meditaţi şi realizaţi Sinele care este beatitudine eternă. A încerca să cunoşti Sinele ataşîndu-te totodată de corp, este ca şi cum ai lua un crocodil drept plută pentru a traversa un rîu.

13.Actele de caritate şi penitenţa, devoţiunea, YOGA, măreţia Cunoaşterii, esenţa, aspiraţia, pacea, adevărul, graţia, tăcerea, Starea Supremă, "moartea fără moarte", cunoaşterea, renunţarea, eliberarea şi beatitudinea - să ştiţi că toate sînt sinonime desprinderii de conştiinţa ideii "eu sînt corpul".

14.Singura cale eficientă pentru KARMA, BHAKTI, YOGA şi JNANA este aceea de a căuta cine este cel care are o KARMA (acţiune), o VIBHAKTI (lipsă de devoţiune), o VIYOGA (separare) şi o AJNANA (ignoranţă). Prin intermediul acestei investigaţii, egoul dispare şi starea de permanentă cufundare în Sine, în care nici una dintre aceste atribute negative nu a existat vreodată, subzistă în calitate de Adevăr.

15.Există oameni ignoranţi care neînţelegînd că ei înşişi sînt susţinuţi prin Puterea Divină, încearcă să obţină toate puterile supranaturale fără a se gîndi la Divin.Ei sînt precum cei şchiopi care spun: "Îmi voi putea învinge duşmanul dacă o să existe cineva care să mă ajute să stau în picioare."

16.Deoarece atunci cînd este realizată eliberarea, pacea mentală devine permanentă, cum ar putea cei care îşi ataşează mentalul de puterile paranormale - care sînt atinse doar printr-o activitate mentală - cum ar putea aceştia să se topească în beatitudinea eliberării, care face să înceteze agitaţia mentală?

17.Dumnezeu poartă povara lumii. Să ştiţi că egoul efemer care pretinde că poartă această povară este precum un personaj sculptat la intrarea unui templu care pare că îi suportă greutatea. A cui poate fi greşeala dacă un călător, în loc să-şi pună bagajul în maşina care este făcută pentru a purta greutatea, îl plasează pe propriul său corp, simţindu-i el singur greutatea?

18.Între cei doi sîni, sub zona pieptului, deasupra abdomenului, există 6 puncte de culori diferite. Dintre acestea, unul seamănă cu un boboc de crin şi se găseşte la două degete depărtare de zona centrală, spre dreapta. Aceasta este Inima. (1)

(1)-aceasta nu se referă la organul musculos situat în stînga, ci la centrul Inimii Spirituale, aflat în partea dreaptă a pieptului.

19.Ea este răsturnată, iar în interior există o gaură minusculă în care se afla în mod constant un întuneric fără fund, precum şi tendinţele latente, etc. Aici se găseşte suportul întregului sistem nervos. Acesta este locul forţelor vitale ale mentalului şi al luminii conştiinţei.

20.Această Divinitate ce străluceşte în calitate de "EU" în lăcaşul Inimii Lotus este adorată ca fiind Stăpînul GUHESA. Atunci cînd, graţie unei practici intensive, BHAVANA (adică a fi în armonie cu Acela (cu Sinele)), ideea "eu sînt El", adică "eu sînt Acest GUHESA", este atît de ferm stabilită încît noţiunea de eu este profund înrădăcinată în minte şi atunci cînd se rămîne în permanenţă în fuziune cu însăşi această divinitate, ea elimină în consecinţă ignoranţa,cu alte cuvinte ideea "eu sînt corpul trecător" este disipată precum întunericul în faţa Soarelui ce răsare.

21."Spune-mi despre ceea ce este descris ca Inimă a tuturor oamenilor din această lume, în care, ca într-o mare oglindă, acest întreg Univers este perceput prin reflexie", l-a întrebat într-o zi RAMA pe înţeleptul VASISHTA. Acesta din urmă i-a răspuns: "După o adîncă cercetare de sine, cei înţelepţi au spus că Inima la toate fiinţele umane este dublă."

22."Ascultă şi înţelege caracteristicile celor două Inimi, una trebuind să fie reţinută şi cealaltă eliminată în practica spirituală. Organul numit "inimă" care este situat într-un loc special în regiunea pieptului din corpul fizic trebuie eliminat. Inima care are forma Cunoaşterii absolute trebuie să fie reţinută. Existînd atît în interior cît şi în afară, Ea este dincolo de aspectele intern şi extern."

23."Singură aceea este Inima Supremă şi în Ea există toată această lume. Ea este oglinda tuturor obiectelor şi locul tuturor bogăţiilor. De aici provine cunoaşterea pentru toate fiinţele vii şi doar această cunoaştere este considerată a fi Inima. Aceasta nu este o parte a corpului trecător care este insensibil precum o piatră la aspectele ultime."

24."Deci distrugerea tendinţelor latente ale mentalului are loc spontan, ca efect al eforturilor realizate pentru a topi egoul în Inima Purităţii Perfecte şi a Cunoaşterii Absolute, eforturi conjugate cu controlul respiraţiei"

25."Rămînînd continuu în Inimă prin intermediul meditaţiei asupra ideii "Eu sînt stăpînul SHIVA care este Pura Cunoaştere, liberă de orice limitare calitativă", se elimină, o, mare erou RAGHAVA toate ataşamentele egoului"

26."Cercetînd cu detaşare cele trei stări (de veghe, vis şi somn profund) şi stînd neclintit în Inima ta în starea Supremă, care este deasupra lor, fiind eliberat de iluzie, joacă-ţi rolul în lume, o erou RAGHAVA! Tu ai găsit în Inimă ceea ce este substratul real care apare apoi în lume sub toate aparenţele. Deci, fără a abandona vreodata acest punct de vedere, joacă-ţi rolul în lume aşa cum îţi va place."

27."Precum cel care mimează entuziasmul şi fericirea, excitarea şi ura, precum cel care se preface că ia o iniţiativă şi simulează efortul, tot astfel joacă-ţi rolul în lume, o, erou RAGHAVA!"

28.Cel care şi-a cucerit simţurile prin starea de înţelepciune este singurul adevărat JNANI, ferm stabilit în cunoaşterea de sine. Numiţi-l Foc al Cunoaşterii, Stăpîn al Luminii Cunoaşterii şi Eroul care a învins Moartea.

29.Să ştiţi că strălucirea, inteligenţa şi forţa se dezvoltă prin ele însele la cei care au realizat Adevărul, la fel cum frumuseţea şi lumina împodobesc natura odată cu venirea primăverii.

30.Mentalul care este eliberat de tendinţele latente nu este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el realizează acţiuni, la fel ca persoanele care ascultă o poveste în timp ce mentalul le umblă aiurea. Mentalul care este subjugat de tendinţele latente este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el nu realizează acţiuni, precum o persoană care în vis ascensionează un munte şi cade într-o prăpastie, deşi corpul său ramîne imobil în pat.

31.Pentru JNANI (eliberat) care este detaşat de corpul grosier, stările de activitate, de somn şi de SAMADHI nu semnifică altceva decît înaintarea, oprirea şi deshămarea calului unei căruţe pentru călătorul care este adormit în ea.

32.A Patra Stare, care este dincolo de cele trei stări, este singura Realitate. Ea este cunoscută ca fiind starea transcendentă de "somn conştient". Cele trei stări aparente nu există în mod real, dar să ştiţi că cea de-a patra, transcenzîndu-le, este Realul Absolut.

33.A spune că SANCHITA (KARMA acumulată în trecut şi care trebuie să fie consumată în viitor) şi AGAMI (KARMA acumulată în prezent şi care trebuie să fie consumată în existenţele viitoare) nu pot fi acumulate de JNANI, dar că PRARABDHA (KARMA care se acumulează în viaţa prezentă) se ataşează totuşi de el nu este decît o afirmaţie pur formală, un răspuns la o întrebare pusă de cei ignoranţi. Să ştiţi că tot astfel cum, după moartea soţului, nici una dintre soţiile sale nu se poate să nu fie văduvă, tot astfel, după distrugerea agentului, nici una dintre cele 3 KARMAS-uri nu poate subzista ca atare.

34.Pentru bărbaţii cu o slabă putere de înţelegere, femeia, copiii şi celelalte constituie familia. Să ştiţi că tot astfel pentru intelectuali există o familie în mentalul lor formată din nenumăratele cărţi şi cunoştinţe care reprezintă de fapt un obstacol în YOGA.

35.La ce-ar folosi ştiinţa celor care nu încearcă să descifreze (literele) destinului (1) prin întrebarea: "De unde provine naşterea noastră, a noastră - cei care nu ne cunoaştem destinul?" Ei au decăzut la nivelul unei maşini vorbitoare. Ce altceva ar putea fi ei, o, ARUNACHALA?

(1) Această afirmaţie evocă concepţia conform căreia literele destinului unui om sînt scrise pe fruntea sa. A şterge literele înseamnă a transcende destinul sau KARMA proprie.

36.Cei care nu sînt instruiţi ating Realizarea Ultimă mai repede decît cei al căror ego nu a dispărut, în pofida ştiinţei lor. Cei inculţi sînt salvaţi de acţiunea implacabilă a demonului înfatuării; ei nu sînt prinşi în cursa spre îmbogăţire. Aceasta înseamnă pentru ei mai mult decît înlăturarea unei mari nenorociri.

37.Chiar dacă ar renunţa la lumea întreagă şi ar dobîndi întreaga cunoaştere, i-ar fi foarte greu să se elibereze celui care este căzut sub dominaţia acestei josnice prostituate care este linguşirea.

38.Ce altceva poate exista în afară de Sine dacă sîntem mereu cufundaţi în Sine, fără a ne îndepărta de această stare şi fără (a ne individualiza) vreodată pentru a ne diferenţia de alţii? Ce importanţă are dacă ceilalţi vorbesc despre noi? Ce contează dacă eşti lăudat sau denigrat?

39.Păstrează în inimă simţul nondualităţii, dar nu-l exprima niciodată în acţiune. O, fiule, simţul nondualităţii poate să se aplice celor 3 lumi, dar să ştii că în raport cu maestrul nu va trebui să fie niciodată trăit.

40. Într-adevăr, eu afirm chintesenţa concluziilor proclamate de filosofia VEDANTA, cu alte cuvinte: cînd egoul este distrus, el devine Acela şi atunci rămîne doar Sinele, sub forma Conştiinţei Absolute.

TĂCERE ŞI SINGURĂTATE

Discipolul: Este bine să faci legămîntul tăcerii?

Maestrul: Tăcerea interioară înseamnă renunţarea la tine însuţi. Adică vieţuirea în afara egoului.

Discipolul: Singurătatea este o necesitate pentru un SANYASIN?

Maestrul: Singurătetea se află în inima omului. Poţi trăi în iureşul lumii şi, cu toate acestea, să-ţi păstrezi o deplină serenitate a minţii. Aceasta înseamnă că trăieşti în singurătate. Un altul trăieşte în pădure, dar nu este în stare să-şi ţină în frîu mintea; nu se poate spune despre el că trăieşte în singurătate.

Singurătatea este o atitudine mentală. Fiinţa legată de lucrurile acestei lumi nu poate s-o obţină, indiferent unde s-ar afla; dar acela care este detaşat de lume, trăieşte în singurătate,oriunde s-ar afla.

Discipolul: Ce este MAUNA?

Maestrul: MAUNA este starea care transcende vorbirea şi gîndirea. Este meditaţia în care nu există activitate mentală. Ea constă în supunerea minţii. Meditaţia profundă este o vorbire fără de sfîrşit. Tăcerea vorbeşte neîncetat, este un etern torent de "limbaj". Acesta se opreşte atunci cînd începem să vorbim, căci vorbele pun stavilă acestui "limbaj" mut. Discursuri şi conferinţe pot să-i captiveze pe oameni ore întregi, fără să le fie de vreun folos. Tăcerea însă este premanentă şi face ca întreaga umanitate să evolueze. Tăcere este însăşi elocvenţa. Îndrumările verbale nu sînt niciodată atît de elocvente ca tăcerea. Ea însăşi este o continuă elocvenţă... Este cel mai bun limbaj. Există o stare în care cuvintele încetează, făcîndu-i loc tăcerii.

Discipolul: Dar atunci, cum ne-am mai putea exprima

gîndurile pentru a comunica între noi?

Maestrul: Aceasta nu este o necesitate decît atunci cînd există simţul dualităţii...

Discipolul: De ce nu merge BHAGAVAN să propovăduiască adevărul tuturor oamenilor de pe Pămînt?

Maestrul: De unde ştii că n-o fac? A propovădui înseamnă oare a te urca la tribună ca să ţii cuvîntări? A propovădui înseamnă a transmite Cunoaşterea; aceasta nu se poate face cu adevărat decît în tăcere. Ce-ai zice despre un om care ascultă o predică timp de o oră şi pleacă fără să fi ajuns să-şi schimbe viaţa? Comparaţi-l cu acela care se aşează la picioarele unei Sfinte Prezenţe şi duce cu sine, întorcîndu-se acasă, un mod de a gîndi cu totul nou. Ce este mai bine: să predici cu glas tare dar fără efect, sau să rămîi tăcut, revărsînd razele forţei lăuntrice în jurul tău?

Gîndeşte-te şi la originea vorbirii. La început este cunoaşterea abstractă, din care purcede egoul. La rîndul său, acesta zămisleşte gîndirea, iar gîndirea dă naştere cuvintelor. Prin urmmare, cuvîntul este strănepotul Izvorului originar. Şi dacă el este atît de eficient, gîndeşte-te de cîte ori trebuie să fie mai puternică propăvăduirea prin tăcere! Dar oamenii nu înţeleg acest adevăr simplu şi limpede, adevărul experienţei lor de zi cu zi, veşnic, mereu prezent. Acest adevăr este cel al Sinelui.

Există oare cineva care să nu aibă cunoştinţă de Sine? Dar oamenilor nu le place să audă vorbindu-se despre acest adevăr. Ei au nevoie de lumea de dincolo, de cer, de infern şi de reîncarnare. Pentru că iubesc mai mult misterul decît Adevărul, religia le dă ceea ce îşi doresc, în speranţa de a-i aduce în cele din urmă la Sine; atunci de ce să nu ne statornicim în El, chiar de acum, aici, în clipa aceasta? Pentru a fi martor altor lumi, sau pentru a face speculaţii pe seama lor, Sinele este absolut necesar; Acestea nu sînt diferite de El. Chiar şi atunci cînd cel ignorant crede că vede obiectele, el nu vede altceva decît Sinele.

DISCIPLINA MENTALĂ

Discipolul: Cum pot să-mi disciplinez mintea?

Maestrul: Nici o minte nu trebuie disciplinată dacă realizezi Sinele. Sinele strălucește atunci cînd mentalul dispare. Indiferent dacă mintea unui realizat este activă sau nu, doar Sinele există [cu adevărat] pentru el, căci mintea, corpul și lumea nu sînt despărțite de Sine. Ar putea oare toate acestea să fie altceva decît Sinele? Atunci cînd ești conștient de aceasta, cînd ai înțeles acest adevăr, pentru ce ți-ai mai face griji din pricina acestor umbre zadarnice? Cum ar mai putea ele să afecteze Sinele?

Discipolul: Dar dacă mentalul nu este decît o umbră, cum vom putea cunoaște Sinele?

Maestrul: Sinele este însăși Inima ce strălucește prin propria ei lumină. Iluminarea vine din Inimă și se îndreaptă spre creier, sediul mentalului. Noi privim lumea cu mintea, deci prin lumina reflectată a Sinelui. Lumea este percepută printr-un act al minții. Atunci cînd mintea este iluminată, ea este conștientă de lume; dar atunci cînd mintea este în întuneric, nu este conștientă de nimic. Dacă îți îndrepți mintea spre interior, către izvorul iluminării, cunoașterea obiectivă încetează, și în Inimă va străluci numai Sinele.

Luna strălucește pentru că reflectă lumina soarelui. Atunci cînd soarele asfințește, luna ne ajută să distingem obiectele, datorită luminii pe care o reflectă. Dar atunci cînd soarele răsare din nou, nimeni nu mai are nevoie de lună, al cărei disc se vede totuși pe cer.

Mintea și Inima nu se pot compara. Mintea ne este de folos datorită luminii pe care o reflectă. O folosim pentru a vedea obiectele. Cînd o întoarcem spre interior, ea se cufundă în Izvorul iluminării, care strălucește prin el însuși. Atunci mintea este ca luna în timpul zilei. Cînd este întuneric, ai nevoie de o lampă ca să faci lumină. Dar atunci cînd soarele a răsărit, orice lampă devine inutilă, căci obiectele sînt vizibile. Pentru a vedea soarele nu ai nevoie de nici o lampă, ajunge numai să-ți îndrepți privirea spre astrul luminos al zilei.

Tot astfel, pentru a vedea obiectele, ai nevoie de lumina pe care o reflectă mintea. Pentru a vedea însă Inima, este de

ajuns ca toată atenția să se îndrepte către ea. Atunci mintea nu mai contează, și Inima va străluci în toată splendoarea, prin propria ei lumină.

Discipolul: După ce am părăsit ASHRAMUL, în octombrie, m-am simțit învăluit, timp de vreo zece zile, de această pace care domnește în jurul Dumneavoastră. În fiecare clipă, chiar și în timpul celei mai intense activități cotidiene, simțeam în adîncul meu această pace în sînul unității; era ceva asemănător cu dedublarea conștiinței, care apare atunci cînd moțăi în timpul unei conferințe plicticoase. Apoi totul dispărea și mă întorceam la obișnuitele fleacuri stupide. Munca nu ne lasă suficient timp pentru meditație. Ajunge oare să mă gîndesc neîncetat că "Eu sînt" în timp ce muncesc?

Maestrul (după un scurt moment de tăcere): Dacă îți întărești spiritul, această pace va continua fără încetare. Durata ei este proporțională cu forța mentală dobîndită printr-o practică asiduă. O minte astfel "îmbăiată" ajunge repede în stare să urmeze cursul rîului. În acest caz, indiferent dacă te afli sau nu în activitate, rîul nu va fi nici deviat, nici întrerupt. Nu munca este adevăratul obstacol, ci ideea că tu ești cel care o face.

Discipolul: Trebuie să facem meditații special ca să ne întărim mintea?

Maestrul: Nu, dacă păstrați mereu în minte ideea că nu este vorba de munca <u>voastră</u> personală. La început trebuie să faceți eforturi ca să fiți conștienți de aceasta tot timpul, dar mai tîrziu devine un lucru firesc și continuu. Atunci munca se va face de la sine și pacea lăuntrică își va păstra întreaga puritate.

<u>Meditația este adevărata voastră natură.</u>

Acum o numiți meditație pentru că sînteți distrași de alte gînduri. Dar atunci cînd acestea sînt eliminate, rămîneți singuri - adică în starea de meditație, eliberați de orice gînd. Iar ceea ce încercați să dobîndiți prin eliminarea gîndurilor este adevărata voastră natură. Această înlăturare a gîndurilor parazite, voi o numiți meditație. Dar atunci cînd practica ajunge să se așeze pe baze solide, adevărata natură se manifestă în toată splendoarea, și descoperim că aceasta este adevărata meditație.

Discipolul: Cu cît încercăm mai mult să medităm, cu atît mai puternice devin gîndurile parazite!

Maestrul: Da, tot felul de gînduri apar în timpul meditației. E un lucru firesc, pentru că tot ce este ascuns în voi iese atunci la lumină. Dacă toate acestea n-ar fi aduse la suprafață, cum am mai putea să le distrugem? Gîndurile apar oarecum spontan, pentru ca, în cele din urmă, să dispară, întărind astfel mentalul.

Discipolul: Există momente în care persoanele și lucrurile capătă o formă vagă, transparentă, ca într-un vis. Nu ne mai dăm

seama că ele vin din afară; sîntem conştienţi în mod pasiv de existenţa lor, fără să le mai raportăm la noi înşine. Atunci spiritul se scaldă într-o pace profundă.
Oare în astfel de momente sîntem pregătiţi să ne cufundăm în Sine? Sau o astfel de stare e nesănătoasă, provenind dintr-un fel de autohipnoză? E bine să o întreţinem datorită păcii temporare pe care o aduce?

Maestrul: Există în noi o stare de conştiinţă asociată unei linişti lăuntrice; este exact starea în care trebuie să ajungem. Dar faptul de a pune întrebări cu privire la aceasta fără a fi înţeles că e vorba despre Sine, arată că starea experimentată nu e stabilă, ci întîmplătoare.

Verbul "a se cufunda" se potriveşte atunci cînd e vorba despre tendinţe extrovertite. Mentalul trebuie dirijat şi introvertit, în aşa fel încît să se cufunde la o adîncime mai mare decît cea a aparenţelor exterioare. Dar atunci cînd pacea domneşte ca o regină, fără să umbrească totuşi conştiinţa, mai e oare nevoie să ne cufundăm? Atîta timp cît nu înţelegem că e vorba despre Sine, efortul pentru a ajunge în această stare se poate într-adevăr numi o "Scufundare". În acest sens putem folosi verbul "a se cufunda" în loc de "a realiza". În această lumină întrebarea pe care aţi pus-o nu-şi mai are rostul.

Discipolul: Mintea mea continuă să aibă o preferinţă pentru copii, poate din cauză că forma unui copil este adeseori folosită pentru a personifica Idealul. Cum să fac să depăşesc această preferinţă?

Maestrul: Fixează-te asupra Sinelui. De ce să te mai gîndeşti la copii şi la reacţiile tale faţă de ei?

Discipolul: Mi se pare că a treia mea vizită la TIRUVANNAMALAI mi-a intensificat simţul egoismului şi m-a făcut să meditez mai greu. E întîmplător sau ar fi mai bine să evit astfel de locuri pe viitor?

Maestrul: E imaginar. Acest loc, sau indiferent care altul, se află în tine însuţi. Trebuie să pui capăt unor astfel de scorneli; căci locurile, să-ţi fie clar, n-au nimic de-a face cu activităţile spiritului. Asta e valabil şi pentru mediul tău înconjurător: tu nu te afli în el ca urmare a unei alegeri personale. El apare în mod natural şi îţi este impus într-o oarecare măsură. Trebuie să te ridici deasupra, fără să te laşi prins în capcana lui.
(Un băieţel de opt ani şi jumătate vine şi se aşează în camera unde se întîlneau discipolii pe la ora 5 seara, pe cînd BHAGAVAN era plecat pe Munte. Cît timp a lipsit el, băieţelul a vorbit despre YOGA şi despre VEDANTA într-o tamilă pură, simplu şi literar, cu numeroase citate din învăţăturile Sfinţilor şi din Scripturile Sacre. Atunci cînd SRI BHAGAVAN, care lipsise vreo

trei sferturi de oră, s-a întors, o linişte deplină domnea în încăpere. Copilul a rămas douăzeci de minute în prezenţa lui SRI BHAGAVAN fără a scoate o vorbă, dar şi fără a-şi mai lua privirea de la el. Apoi au început să-i curgă lacrimi din ochi. Le-a şters cu mîna şi a plecat la puţin timp după aceea, spunînd că mai are încă de aşteptat Realizarea Sinelui.

Discipolul: Acest copil este extraordinar! Cum se explică asta?

Maestrul: Caracteristicile ultimei sale vieţi sînt foarte marcante la el. Dar oricît de puternică ar fi amprenta lor, ele nu se pot manifesta decît cînd mintea e calmă şi împăcată. Toată lumea ştie că atunci cînd te străduieşti să-ţi trezeşti memoria te confrunţi deseori cu un eşec, în timp ce alteori eşti pur şi simplu străfulgerat de amintiri dacă mintea rămîne liniştită.

Discipolul: Cum putem face ca mintea rebelă să devină calmă şi liniştită?

Maestrul: Întoarceţi-vă la izvorul ei ca s-o faceţi să dispară, sau practicaţi o renunţare totală ca s-o înfrîngeţi total. Acest sacrificiu este echivalentul Cunoaşterii Sinelui. Ambele căi implică în mod necesar propria voastră disciplinare. Ego-ul nu se supune decît atunci cînd recunoaşte prezenţa Puterii Supreme.

Discipolul: Cum aş putea să scap din SAMSARA, ce pare a fi adevărata cauză a agitaţiei noastre mentale? Renunţarea nu este oare un mijloc eficient pentru a obţine liniştea spiritului?

Maestrul: SAMSARA nu există decît în mintea voastră. Aţi auzit vreodată ca lumea să strige:<<Iată-mă, sînt eu, lumea!>>? Dac-ar fi aşa i-am simţi neîncetat prezenţa, chiar şi în timpul somnului. Dar cum ea nu există de fapt în timp ce dormim, înseamnă că nu e permanentă. Iar ceea ce nu e statornic n-ar putea avea nici un fel de substanţă. Întrucît lumea n-are nici un fel de realitate în afara Sinelui, acestuia îi e uşor să o supună. Doar Sinele e permanent. Renunţarea constă în a nu confunda Sinele cu non-Sinele. Îndată ce ignoranţa care face ca acestea să pară identice este distrusă, non-Eul încetează de a mai exista. Abia atunci apare adevărata renunţare.

Discipolul: Putem munci în lume în mod detaşat chiar şi în absenţa unei astfel de renunţări?

Maestrul: Numai un ATMA-JNANI poate fi un bun KARMA-YOGHIN.

Discipolul: BHAGAVAN condamnă filosofia DVAITA?

Maestrul: DVAITA presupune confuzia între Sine şi non-Sine. ADVAITA înseamnă non-identificarea acestora.

BHAKTI ŞI JNANA

BHAKTI= Adorare sau devoţiune, o dăruire ardentă către un ideal spiritual.

JNANA = "Cunoaşterea" veritabilă - a experimenta în mod continuu că "Eu sînt BRAHMAN", "totul este Sinele".

Discipolul: SRI BHAGAVATA ne-a învăţat o metodă pentru a-l găsi pe KRISHNA în adîncul Inimii noastre: aceea de a ne închina în faţa a tot ceea ce există şi a privi totul ca fiind însuşi Dumnezeu. Poate fi acesta drumul care să ducă la Realizarea Sinelui? Nu este mult mai uşor să-l adorăm pe BHAGAVAN în tot ceea ce mintea noastră descoperă în interiorul şi în afara noastră, decît să investigăm supramentalul prin întrebarea interioară "Cine sînt eu?"

Maestrul: Vă gîndiţi la Dumnezeu atunci cînd Îl vedeţi în tot ceea ce există? Cu siguranţă că vă gîndiţi la El dacă îl vedeţi pretutindeni în jurul vostru. Păstrîndu-L pe Dumnezeu în inima voastră ajungeţi la DHYANA; DHYANA este etapa care precede Realizarea ultimă. Nu există decît o singură Realizare : aceea a Sinelui, în Sine. Ea nu poate să fie exterioară Sinelui, iar DHYANA precede această Realizare.Este absolut lipsit de importanţă dacă practicaţi DHYANA (meditaţia) asupra lui Dumnezeu sau asupra Sinelui, deoarece scopul ultim este acelaşi. În nici un fel nu puteţi scăpa de Sine. Dacă vreţi să-l vedeţi pe Dumnezeu în tot, nu Îl veţi vedea, de asemenea, şi în voi înşivă? Dacă totul este Dumnezeu, nu sînteţi şi voi incluşi în El? Voi înşivă sînteţi Dumnezeu. Este atît de surprinzător faptul că totul este Dumnezeu? Această metodă este indicată în SRI BHAGAVATA şi în alte cărţi. Totodată însă, chiar şi această disciplină spirituală presupune existenţa unui martor sau gînditor. Cine este acesta?

Discipolul: Cum poate fi văzut Dumnezeu imanent în toate lucrurile?

Maestrul: A-L vedea pe Dumnezeu înseamnă a fi Dumnezeu. Nu există un "tot" care să fie în afara lui Dumnezeu, în care El ar putea să fie imanent. Numai El există.

Discipolul: Este necesar să citim BHAGAVAD GITA din cînd în cînd?

Maestrul: Mereu.

Discipolul: Care este relaţia dintre BHAKTI şi JNANA?

Maestrul: Starea eternă, constantă şi naturală, care constă în a rămîne în Sine, se numeşte JNANA. Dar pentru a rămîne în Sine trebuie să iubeşti Sinele. Dumnezeu fiind Sinele, iubirea Sinelui echivalează cu iubirea de Dumnezeu. Numai această iubire este BHAKTI. JNANA şi BHAKTI sînt deci unul şi acelaşi lucru.

Discipolul: Atunci cînd recit NAMA-JAPA (repetarea unui nume divin) timp de o oră sau mai mult, intru într-o stare comparabilă cu cea a somnului. Apoi mă trezesc şi constat că JAPA mea s-a întrerupt, şi reîncep să o repet.

Maestrul: "Comparabilă cu somnul". Expresia este corectă. Aceasta este starea naturală. Deoarece deocamdată vă identificaţi cu egoul, consideraţi că această stare naturală care survine în timpul tehnicii de JAPA este ceva care vă întrerupe lucrul cu MANTRA. Trebuie deci să repetaţi această experienţă pînă cînd veţi ajunge să înţelegeţi că prin această trăire vă cufundaţi de fapt în starea voastră naturală. Veţi descoperi atunci că JAPA nu este indispensabilă, dar ea va putea continua totodată, într-un mod automatic. Nelămuririle actuale provin dintr-o identificare greşită: vă identificaţi cu mentalul care repetă JAPA. JAPA semnifică a te raporta la un singur gînd, eliminînd toate celelalte gînduri. Acesta este scopul său şi raţiunea sa de a exista. Ea (JAPA) conduce la DHYANA, iar aceasta sfîrşeşte prin Realizarea Sinelui în JNANA.

Discipolul: Cum trebuie să practicăm NAMA-JAPA?

Maestrul: Nu trebuie niciodată să repetăm numele lui Dumnezeu mecanic şi într-un mod superficial, fără a avea în adîncul inimii iubirea de Dumnezeu. Repetînd numele Său, trebuie să Îl invocăm cu fervoare şi să ne abandonăm fără rezerve. Numai după acest sacrificiu Numele lui Dumnezeu rămîne constant în om.

Discipolul: De ce folos este atunci să ne dăruim unei căutări spirituale (VICHARA) (Investigarea lucrurilor profunde printr-o metodă raţională)?

Maestrul: Abandonul nostru în Dumnezeu nu are un efect total decît atunci cînd este realizat într-o deplină cunoaştere a cauzei. Dar o asemenea înţelegere nu apare decît după o căutare spirituală şi după reflexie. Ea se termină invariabil printr-o renunţare totală. Nu există nici o diferenţă între JNANA şi sacrificiul absolut de sine pentru Dumnezeu: în gînduri, în cuvinte şi în acţiuni. Pentru a fi complet, acest abandon trebuie să fie necondiţionat, deoarece cel ce Îl iubeşte pe Dumnezeu nu cere nici o favoare şi nu negociază cu El. Un asemenea abandon cuprinde totul. Este în acelaşi timp JNANA, VAIRAGYA (detaşarea completă, abandonarea tuturor dorinţelor), devoţiune şi iubire.

PACEA ŞI FERICIREA

Discipolul: Cum pot să obţin pacea? Am impresia că nu o pot obţine prin VICHARA (investigarea adevărurilor profunde printr-o metodă raţională).

Maestrul: Pacea este starea ta naturală. Mentalul este cel care creează obstacole. VICHARA ta a fost în întregime o creaţie a mentalului. Caută natura spiritului, şi vei vedea că mentalul va dispărea. Căci nu există nimic din toate acestea, decît un mental fără gînduri. Deoarece gîndurile apar totuşi fără încetare, tu le atribui o origine pe care o numeşti spirit sau mental. Dar atunci cînd cauţi natura acestuia din urmă, sfîrşeşti prin a descoperi că el nu există. Cînd mentalul dispare astfel, te scufunzi în pacea eternă.

Discipolul: Prin poezie, muzică, JAPA, BHAJANA, peisajele minunate pe care le vedem, lectura unor poezii religioase, etc., se întîmplă să conştientizăm un veritabil sens al Unităţii. Acest sentiment de pace profundă si preafericită (în care eul personal nu ocupă nici un loc) este totuna cu acea cufundare în Inimă despre care vorbeşte BHAGAVAN? Practica spirituală îndreptată către asemenea stări va putea conduce la un SAMADHI (stare de fuziune cu Divinul) mai profund şi pînă la urmă la deplina şi totala viziune a Realului?

Maestrul: Fericirea există atunci cînd mentalul se află în prezenţa unor lucruri plăcute. Aceasta este fericirea inerentă a Sinelui; nici o altă fericire nu există. Fericirea nu este nici străină , nici îndepărtată. În aceste ocazii pe care le găseşti plăcute, de fapt te cufunzi în Sine. Această cufundare prilejuieşte o fericire necondiţionată care există prin ea însăşi. Dar diferitele asociaţii de idei te fac să atribui această fericire altor lucruri sau altor evenimente, pe cînd, de fapt, fericirea se află în tine. Într-o asemenea situaţie te cufunzi în Sine, cu toate că o faci în mod inconştient. Dacă ajungi să o faci în mod conştient, cu convingerea venind din experienţa că eşti identic cu Realitatea, atunci o numeşti Realizare. Vreau ca tu să te cufunzi deci în mod conştient în Sine, adică în Inimă.

JNANI ŞI LUMEA

Discipolul: JNANI (cel eliberat) percepe lumea?

Maestrul: De la cine vine o asemenea întrebare? De la un JNANI sau de la un AJNANI (om ignorant)?

Discipolul: Admit că de la un AJNANI.

Maestrul: Încearcă lumea să afle dacă într-adevăr există? Îndoiala se ridică în tine însuţi. Află mai întîi cine este cel ce se îndoieşte şi vei fi liber apoi să apreciezi dacă lumea este reală sau nu.

Discipolul: AJNANI vede şi cunoaşte lumea şi obiectele ei, care îi afectează simţurile: auzul,gustul, etc. JNANI experimentează în acelaşi fel lumea?

Maestrul: Vorbeşti despre a vedea şi despre a cunoaşte lumea. Ori, tu te ignori pe tine însuţi (deşi tu eşti subiectul care cunoaşte şi care este indispensabil cunoaşterii obiectului). Cum vei putea înţelege natura adevărată a lumii care constituie obiectul de cunoscut? Fără îndoială că obiectele afectează corpul şi organele de simţ; dar oare corpul tău este cel care pune întrebarea? Declară oare corpul tău: "Simt acest obiect, el este real?", sau vine oare lumea să-ţi spună: "Eu, lumea, sînt reală?"

Discipolul: Încerc doar să înţeleg punctul de vedere al unui JNANI despre lume. Lumea mai poate fi percepută după ce s-a obţinut Realizarea Sinelui?

Maestrul: De ce să te frămînţi în legătură cu lumea şi cu ceea ce survine după Realizarea Sinelui? Realizează mai întîi Sinele. A percepe sau a nu percepe lumea - acestea nu au nici o importanţă. În timpul somnului tu nu percepi universul material şi vice-versa, pierzi ceva în acest moment pentru că percepi obiectele exterioare? Este un fapt cu totul lipsit de importanţă, atît pentru JNANI cît şi pentru AJNANI dacă ei percep sau nu lumea. Amîndoi o văd, dar punctul lor de vedere diferă.

Discipolul: Dacă JNANI şi AJNANI percep lumea în aceeaşi manieră, prin ce diferă ei?

Maestrul: Văzînd lumea, JNANI vede Sinele care formează substratul acestei lumi. AJNANI, fie că vede, fie că nu vede lumea, îşi ignoră fiinţa lui adevărată, Sinele.

Ia exemplul imaginilor care se mişcă şi care se văd pe ecran în timpul unui film la cinema. Ce există în faţa ta înainte de a începe filmul? Numai ecranul. Pe pînză vezi derulîndu-se în întregime filmul; în aparenţă, scenele acestuia sînt reale. Dar încearcă să te duci şi să le prinzi! Ce-ţi rămîne între degete? Numai ecranul, pe care personajele păreau atît de reale. După prezentarea filmului, cînd imaginile dispar, ce mai rămîne? Din nou, doar ecranul.

La fel este şi cu Sinele. El singur există; imaginile se duc şi vin. Dacă eşti mereu concentrat asupra Sinelui, nu eşti

înşelat de aparenţa spectacolului şi pentru tine nu are importanţă dacă el apare sau dispare. Ignorînd Sinele, AJNANI gîndeşte că lumea este reală, tot aşa cum, ignorînd ecranul, el vede numai scenele filmului, ca şi cum ele ar exista în afara pînzei. Cînd vei conştientiza faptul că fără martor nimic nu poate fi perceput, tot aşa cum nu pot exista imaginile fără ecran, atunci nu vei mai comite erori. JNANI şi-a dat seama o dată pentru totdeauna că ecranul, cu imaginile care se văd pe el, nu este nimic altceva decît Sinele. Cînd nu există spectacol, Sinele se manifestă fără imagini, El rămîne nemanifestat. JNANI rămîne indiferent la formele sub care poate să se prezinte Sinele: El este mereu Sinele. Dar AJNANI îl vede pe JNANI în plină acţiune şi nu-i poate înţelege natura.

Discipolul: Exact acest lucru m-a făcut să pun prima mea întrebare: cel ce a realizat Sinele percepe lumea ca şi noi? Dacă aşa stau lucrurile, mi-ar place să ştiu ce părere aveţi Dumneavoastră despre dispariţia misterioasă a acelei fotografii, ieri?

Maestrul (surîzînd): Faci aluzie la fotografia templului din MADURA. (Cu cîteva minute mai înainte trecea din mînă în mînă printre vizitatorii care o priveau, fiecare cînd îi venea rîndul. Probabil că din neatenţia cuiva, fotografia alunecase între paginile vreunei cărţi pe care ei tocmai o consultau în acel moment).

Discipolul: Da, tocmai la acest incident mă gîndesc. Care este punctul Dumneavoastră de vedere? Fotografia a fost căutată peste tot şi în final nu a mai fost regăsită. Cum explicaţi Dumneavoastră această misterioasă dispariţie, chiar în momentul în care toată lumea voia să o vadă?

Maestrul: Imaginează-ţi că în vis m-ai lua cu tine în patria ta îndepărtată, Polonia. Te trezeşti şi îmi spui: "Am visat una şi alta. Ai avut acelaşi vis cu mine, şi ţi-ai dat seama că eu te luam cu mine în Polonia?" Această cercetare nu are pentru tine nici cea mai mică importanţă.

Discipolul: Dar în ceea ce priveşte fotografia pierdută, incidentul s-a desfăşurat sub ochii Dumneavoastră.

Maestrul: Fotografia care a fost văzută, apoi pierdută, cît şi întrebarea ta despre ea, toate acestea nu reprezintă, de fapt, decît o simplă operaţiune a mentalului tău.

PURANA ne povesteşte o întîmplare care ilustrează acest punct de vedere. Cînd SITA plecă din mînăstire, în pădure, RAMA începu să o caute, strigînd-o pe nume cît putea de tare: "Oh, SITA, SITA!". PARVATI şi PARAMESWARA văzură din înaltul cerului ce se petrecea în pădure. PARVATI îşi exprimă surpriza către SHIVA, spunîndu-i: "L-ai lăudat pe RAMA şi l-ai considerat ca fiind perfect. Totuşi vezi cum se poartă, cum se tînguie pentru pierderea SITEI!"

- "Dacă ai îndoieli în privinţa perfecţiunii lui RAMA"' răspunse SIVA, "pune-l tu însăţi la încercare. Prin virtutea YOGA-MAYEI tale ia-ţi înfăţişarea lui SITA şi apari dinaintea lui". PARVATI se supuse şi apăru înaintea lui RAMA sub trăsăturile exacte ale SITEI; dar, spre marea sa surprindere, RAMA nu-i luă în seamă prezenţa şi continuă să strige: "Oh, SITA, SITA!" , ca şi cum ar fi fost orb.

Discipolul: Nu înţeleg morala acestei întîmplări.

Maestrul: Dacă RAMA ar fi căutat într-adevăr prezenţa corporală a SITEI, ar fi recunoscut-o pe SITA pe care o pierduse în persoana care se afla dinaintea lui. Dar nu, pentru el SITA dispărută era la fel de ireală ca şi cea care tocmai apăruse în faţa ochilor lui. RAMA nu era cu adevărat orb; dar pentru el, un JNANI, plecarea SITEI în sihăstrie, dispariţia sa, căutările pe care le făcuse, ca şi apariţie lui PARVATI sub trăsăturile SITEI, totul era la fel de ireal. Înţelegi, acum, incidentul cu fotografia dispărută?

Discipolul: N-aş putea spune că-mi este foarte clar. Lumea pe care o vedem, o simţim şi o percepem în atîtea moduri este, deci, o iluzie, un vis?

Maestrul: Dacă tu cauţi adevărul, nu ai decît o alternativă, şi aceasta este acceptarea irealităţii lumii.

Discipolul: De ce?

Maestrul: Dintr-un motiv simplu: dacă tu nu abandonezi ideea că lumea este reală, spiritul tău este continuu ataşat de această lume. Dacă iei aparenţa drept realitate, nu vei cunoaşte niciodată Realitatea, deşi numai Realitatea singură există. Acest lucru este ilustrat prin analogia cu şarpele şi frînghia. Dacă tu vezi şarpele, nu poţi vedea frînghia, cu toate că ea există. Şarpele inexistent devine real în ochii tăi, în timp ce frînghia reală pare a fi, în întregime, inexistentă.

Discipolul: E uşor să accepţi la modul intelectual ipoteza că lumea nu este reală, dar este greu să ai convingerea că ea e, realmente, ireală.

Maestrul: Pentru tine, universul visului tău este perfect real atunci cînd visezi. Atît timp cît durează iluzia, tot ceea ce vezi, simţi, etc. în această lume a visului îţi pare real.

Discipolul: Atunci înseamnă că lumea nu este nimic altceva decît un vis?

Maestrul: Pui tu oare la îndoială realitatea percepţiilor tale atunci cînd visezi? Tu poţi visa că faci lucruri cu totul imposibile, de exemplu că tocmai discuţi, vesel, cu o persoană, în realitate, defunctă. Pentru cîteva clipe ai putea avea o îndoială în vis şi atunci îţi spui: "dar credeam, totuşi, că el este mort". Apoi mentalul tău pare că se împacă cu această idee. Prietenul tău decedat sfîrşeşte prin a fi perfect viu pentru tine, în vis. Cu alte cuvinte, visul, atunci cînd este trăit, nu-ţi permite nici o îndoială asupra realităţii sale.

În acelaşi fel, îţi este imposibil să păstrezi cea mai mică suspiciune cu privire la realitatea lumii percepute în starea de veghe. Cum ar putea mentalul, care el însuşi a creat lumea, să admită irealitatea ei? Aceasta este semnificaţia comparaţiei făcută dintre lumea experimentată în starea de veghe şi lumea visului. Amîndouă sînt creaţii ale mentalului. În timp ce acesta se complace într-una sau în cealaltă, el este incapabil să nege realitatea lumii visului atunci cînd visează, şi a lumi stării de veghe atunci cînd este în starea de veghe. Dacă, dimpotrivă, îţi retragi complet mintea faţă de lume, o întorci către interior şi rămîi în această stare, adică dacă eşti mereu concentrat asupra Sinelui, care este substratul întregii experienţe, vei descoperi că lumea, care pentru mement îţi este perceptibilă într-un singur

fel, este la fel de ireală ca aceea pe care o trăiești în vis.

Discipolul: Cum am spus deja, noi vedem și simțim lumea într-o mulțime de feluri. Aceste senzații sînt reacții la obiectele văzute, simțite etc. și nu sînt creații mentale ca cele din vis, care diferă nu numai de la o persoană la alta, ci chiar și pentru aceeași persoană. Aceasta nu dovedește realitatea obiectuvă a lumii?

Maestrul: Tot ceea ce spui despre atributele și contradicțiile lumii visului le declari în acest moment, cînd ești treaz. În timp ce visezi, totul pare perfect coerent.Aceasta revine la a spune că dacă îți este sete în vis, vei bea în mod iluzoriu apă iluzorie, care-ți va potoli setea iluzorie. Toate acestea pentru tine sînt reale. Ele nu au nici o legătură cu iluzia, atît timp cît nu știi că visul însuși este o iluzie. La fel este cu lumea percepută în timpul stării de veghe: senzațiile pe care le ai în acest moment sînt perfect coordonate și astfel îți dau impresia că lumea este reală.

Dacă, dimpotrivă, lumea este o realitate care există prin ea însăși, ceea ce în mod evident tu vrei să afirmi atunci cînd vorbești despre obiectivitatea ei, ce o împiedică să se reveleze în timpul somnului? Nu spui niciodată că nu exiști în timpul somnului tău.

Discipolul: Într-adevăr, eu nu neg că lumea există atunci cînd dorm. Ea există pe întreaga durată a somnului meu. Dacă în acel moment eu nu o văd, totuși, cei care sînt în starea de veghe, sînt conștienți de ea

Maestrul: Pentru a declara că exiști în timp ce ești adormit, ai evut nevoie să-i chemi pe cielalți drept mărturie pentru a ți-o dovedi. De ce cauți mărturia lor acum? Acești "alții" nu pot să-ți spună că au văzut lumea (în timpul somnului tău) decît atunci cînd tu însuți ești treaz. Din contră, în ceea ce privește prorpria-ți existență, lucrurile stau cu totul altfel. Trezindu-te, declari că ai dormit bine, și astfel afirmi că ai fost conștient de tine însuți, pe durata celui mai profund somn în care totuși n-ai avut nici cea mai mică noțiune despre existența lumii. Acum, în acest moment, chiar dacă ești treaz, lumea este cea care îți declară: "Eu sînt real", sau tu ești cel care afirmă aceasta?

Discipolul: Bine-nțeles că cel care afirmă sînt eu, dar o spun în legătură cu lumea.

Maestrul: Ei bine, atunci această lume pe care o califici drept reală își bate joc, de fapt, de tine, căci tu încerci să-i dovedești realitatea în timp ce nu-ți cunoști propria ta Realitate.

Vrei să dovedești într-un fel sau altul că lumea este reală. Dar care este criteriul Realității? Real este doar ceea ce există prin sine însuși, care se revelează prin sine însuși și care este etern și imuabil.

Lumea există prin sine însăși? A fost ea vreodată văzută altfel decît cu ajutorul minții? În somn, nu există nici mental, nici lume. În starea de veghe, există mental și de aceea există și lumea. Ce înseamnă această continuă alternanță? Te-ai familiarizat cu principiile logicii inductive, considerate a fi însăși baza investigației științifice. De ce nu încerci să rezolvi problema

realității lumii folosindu-te de aceste principii universale de logică?

Cu de la tine putere, poți declara "exist". Aceasta înseamnă că existența ta nu este o existență obiectivă, ci că ea este existența de care ești conștient. În mod real, ea este Existența pură care este identică cu Conștiința.

Discipolul: Lumea poate să nu fie conștientă de sine însăși, totuși ea există.

Maestrul: Conștiința nu este niciodată altceva decît conștiința Sinelui. Fiind conștient de ceva, ești esențialmente conștient de tine însuți. O existență care ar fi inconștientă de ea însăși, iată o formulare care ascunde în sine o contradicție în termeni. Aceasta nu ar fi deloc o existență, ci un atribut, pe cînd adevărata Existență, SAT nu este un atribut, ci însăși Substanța. Aceasta este VASTU. Realitatea este în consecință cunoscută ca SAT-CIT, Ființa-Conștiință și niciodată numai una sau cealaltă. Lumea nu există de la sine și nu este cu mult mai conștientă de propria ei existență. Cum poți trage concluzia că o astfel de lume este reală?

Care este natura lumii? Este o schimbare perpetuă, un talaz continuu, interminabil. O lume dependentă (de cel care o percepe), inconștientă de sine însăși și mereu schimbătoare, nu poate fi reală.

Discipolul: Nu numai știința experimentală occidentală consideră lumea ca reală, dar și VEDELE, etc., dau o descriere cosmologică complicată a universului și a originii lui. De ce ar face-o dacă universul ar fi ireal?

Maestrul: Scopul esențial al VEDELOR, ca și al tuturor celorlalte texte (conform notei care urmează), este de a-ți conferi învățături despre natura lui ATMAN nepieritorul, și de a declara cu fermitate: "Tu ești Acela".

Discipolul: De acord. Înțeleg. Dar de ce prezintă aceste texte asemenea descrieri cosmologice, atît de vaste și detaliate, dacă pe de altă parte ele nu consideră lumea ca reală?

Maestrul: Adoptă în practică ceea ce accepți teoretic și lasă la o parte restul. SHASTRELE trebuie să ghideze toate tipurile posibile de căutători ai Adevărului, de aceea ele nu au toate același conținut. Ceea ce nu poți accepta ca adevărat, tratează-l ca fiind ARTHAVADA, sau argument auxiliar.

NOTĂ

Căutînd sprijinul științei moderne pentru a-și susține poziția, cel care pune întrebările nu face decît să-i atribuie acesteia propriul lui punct de vedere. Investigațiile științifice recente au redus la neant, o dată pentru totdeauna, mitul adoptat de simțul comun, al unei realități a lumii în același timp solidă, tangibilă și existentă în sine.

La o ultimă analiză, lumea senzorială se descompune în două categorii, timpul și spațiul. Iată ce scrie SIR JAMES JEANS despre acest subiect în cartea sa "Noua bază a științei" și concluzia pe care o trage din experiențe bazate pe teoria relativității a lui EINSTEIN: "Tragem concluzia că spațiul nu înseamnă nimic în afara percepției noastre despre obiecte și că nici timpul nu înseamnă nimic în afara experienței evenimentelor

noastre. Spaţiul începe să ia înfăţişarea unei ficţiuni create de propria noastră minte (corpurile noastre fizice sînt simple obiecte în spaţiu: a se vedea versetul 16 din SAD VIDYA) a unei extensii nejustificate a Naturii unui concept subiectiv care ne ajută în înţelegerea şi descrierea ordinii obiectelor aşa cum le vedem; timpul, pe de altă parte, pare a fi şi el o ficţiune (fără trecut şi viitor, aşa cum este conceput în general, nu este decît un mit: a se vedea versetul 15 din SAD VIDYA). Scopul acestei ficţiuni este identic: ficţiunea timpului, ca şi cea a spaţiului ne servesc pentru a ordona evenimentele ce ne privesc".

Aceste afirmaţii au fost făcute de SIR JAMES JEANS. Deoarece timpul şi spaţiul sînt considerate de către ştiinţa modernă ca simple ficţiuni create de propria noastră minte, obiectele şi evenimentele devin ipso facto şi ele ale mentalului, pentru că ele nu pot exista fără spaţiu şi timp. (A se vedea versetele 17 şi 18 din SAD VIDYA.)

Cît despre soliditatea pe care profanul o atribuie materiei, concluziile următoare trase din ştiinţele fizice experimentale ne vor furniza un răspuns:

I. - Ştiinţa nu cunoaşte natura reală a ceea ce constituie atomul. Ea cunoaşte radiaţiile care emană din el, dar niciodată sursa însăşi.

II. - Este imposibil să identificăm un electron, considerat la un moment dat, cu acelaşi electron considerat într-un alt moment al timpului.

III.- Electronul încetează complet să mai aibă proprietăţile unui "lucru", aşa cum ele sînt concepute de simţul comun. El este pur şi simplu o regiune de unde energia poate să radieze.

("Conturarea unei filosofii", de BERTRAND RUSSEL)

Iată, în ultimă analiză, concluziile lui BERTRAND RUSSEL: "Datorită în special lucrărilor a doi fizicieni germani, HEISENBERG şi SCHRODINGER, ultimele vestigii ale fostului atom solid au dispărut de aici înainte şi materia a luat definitiv un aspect la fel de fantomatic ca şi cum ar fi vorba despre o şedinţă de spiritism."

Chiar şi din această viziune ştiinţifică modernă putem judeca singuri şi hotărî dacă există o diferenţă fundamentală între lumea de veghe senzorială şi lumea de vis, reţinînd ceea ce a fost declarat în capitolul precedent, cît şi citatul următor, extras din "Cine sînt eu?": "Numai în ceea ce priveşte durata (starea de veghe este lungă, starea de vis este scurtă), nu există nici o diferenţă între cele două stări". Acest adevăr al cărei ecou se face simţit şi în ştiinţa modernă, este exprimat de către doctorul EDDINGTON în modul următor: "În lumea ştiinţei fizice, asistăm la un teatru de umbre în care se joacă drama existenţei obişnuite". (Acesta este filmul de cinema proiectat pe ecran despre care ne vorbeşte SRI BHAGAVAN)

"Umbra cotului meu se sprijină pe umbra unei mese, în timp ce o umbră de cerneală curge pe o umbră de hîrtie." ("Natura Lumii Fizice")

REALIZAREA SINELUI

Discipolul: Cum poţi obţine Realizarea Sinelui?

Maestrul: Realizarea Sinelui nu este un lucru care trebuie să fie obţinut. El este deja în noi. Tot ceea ce trebuie să facem este să eliminăm ideea "eu nu L-am realizat". Liniştea şi pacea înseamnă Realizarea Sinelui. Nu există nici un moment în care Sinele să nu fie prezent. Atît timp cît mai există îndoieli sau avem sentimentul că nu L-am realizat, trebuie să facem eforturi susţinute pentru a elimina complet aceste gînduri. Ele sînt datorate faptului că realizăm o confuzie între Sine şi ceea ce nu este Sinele. Atunci cînd acesta din urmă dispare, Sinele singur rămîne. Pentru a-I face loc, este suficient să elimini din mintea ta aglomeraţia. Nu este nevoie să aduci spaţiul necesar luîndu-l din altă parte.

Discipolul: Deoarece Realizarea nu este posibilă fără VASANAKSHAYA (anihilarea VASANAS-urilor - tendinţelor, latenţe psihice ce provoacă apariţia dorinţelor), cum ar trebui să realizez această stare în care VASANA-surile sînt efectiv distruse?

Maestrul: Sînteţi în această stare chiar în acest moment.

Discipolul: Aceasta semnifică faptul că, cufundîndu-mă în Sine, VASANAS-urile vor fi distruse pe măsură ce ele se prezintă?

Maestrul: Ele se distrug prin ele însele dacă veţi rămîne în starea naturală a cufundării în Sine.

Discipolul: Cum pot obţine Realizarea Sinelui?

Maestrul: Nu este vorba de a obţine Sinele. Dacă ar fi fost ceva care ar fi trebuit cucerit, acest lucru ar fi înseamnat că el nu se găseşte deja aici, acum şi de-a pururi. Orice lucru obţinut va fi într-o zi pierdut. Prin urmare, el nu este permanent. Merită să depunem atîtea eforturi pentru ceva care nu durează? De aceea eu spun că Sinele nu se cucereşte. Sînteţi Sinele, Sînteţi deja Acela. În realitate vă ignoraţi starea naturală de preafericire. Această ignoranţă vă domină si pune un voal peste Sinele pur care este beatitudine. Eforturile voastre trebuie în mod unic dirijate către eliminarea acestui voal care este identificarea Sinelui cu corpul, cu mentalul, etc. Ignoranţa trebuie să dispară pentru a lăsa loc Sinelui. Realizarea este, deci, accesibilă tuturor. Ea nu face nici o diferenţă între aspiranţi. Singurele obstacole provin din îndoielile referitoare la capacităţile voastre şi din convingerea că trebuie să spuneţi

"eu nu am realizat". Trebuie să eliminaţi în întregime aceste obstacole.

Discipolul: Ce se întîmplă în starea de SAMADHI? Mai subzistă gîndirea în această stare?

Maestrul: Doar SAMADHI ne permite să descoperim adevărul. Gîndurile aruncă un voal asupra Realităţii pe care, de aceea, este imposobil să o atingem în întregime în alte stări decît aceea de SAMADHI. În SAMADHI nu mai supravieţuieşte decît un singur şi unic sentiment: "Eu sînt" care exclude oricare alt gînd. "Eu sînt" înseamnă "a rămîne mereu în pace".

Discipolul: Ce trebuie să fac pentru a obţine din nou starea de SAMADHI şi pentru a regăsi Pacea pe care o simt aici?

Maestrul: Experienţa prezentă este datorată influenţei ambianţei în care sînteţi integrat aici. Regăsiţi aceeaşi stare atunci cînd sînteţi departe? Aceasta este, pentru moment, o stare tranzitorie, iar practica este indispensabilă pentru ca ea să devină permanentă.

Discipolul: Există momente în care strălucesc bruşte lumini pe fondul unei conştiinţe al cărei centru este **la exteriorul** eului obişnuit şi care pare să cuprindă totalitatea. În mod independent de orice concept filosofic, cum mă sfătuiţi să acţionez pentru a **obţine, menţine** şi accentua aceste mult prea rare iluminări? **ABHYASA** (practică spirituală) pentru atingerea unor asemenea experienţe implică în mod obligatoriu **retragerea** (izolarea)?

Maestrul: **La exterior**...Cine trăieşte experienţa unui exterior şi a unui interior? Ele sînt concomitente în existenţa subiectului şi a obiectului. Dar cine, din nou, este conştient de acestea din urmă? După un examen profund veţi descoperi că ele n-au fost niciodată decît unul singur: subiectul. Căutaţi atunci cine poate fi acest subiect unic. Această analiză va sfîrşi prin a vă conduce către pura conştiinţă, dincolo de subiect. Ceea ce numiţi "eul obişnuit" este mentalul. Strîmtele limitări cuprind acest mental în timp ce conştiinţa pură este dincolo de orice limitare. Putem ajunge la ea printr-o căutare de felul celei pe care eu deja am menţionat-o.

A obţine: Sinele este mereu acolo. N-aveţi decît un singur lucru de făcut, acela de a elimina vălul care îl ascunde.

A menţine: Sinele, din momentul în care a fost realizat, devine experienţa noastră directă si imediată. Nu-l mai pierdeţi niciodată.

Retragerea: A rămîne în Sine înseamnă singurătatea. Nimic nu este străin Sinelui. Retragerea implică trecerea dintr-un loc sau dintr-o stare în alta. Dar nici una nici alta nu pot fi exterioare Sinelui. Totul este Sine; retragerea este imposibilă pentru că este de neconceput.

ABHYASA: înseamnă a nu lăsa să vină în minte nimic care să perturbe pacea inerentă a Sinelui. Dar, sînteţi mereu în această stare naturală, fie că practicaţi sau nu ABHYASA. A rămîne aşa cum

sînteţi, fără întrebări şi îndoieli, aceasta vă este starea naturală.

Discipolul: Atunci cînd este trăită starea de SAMADHI, pot fi obţinute în acelaşi timp şi SIDDHIS-uri?

Maestrul: Pentru a manifesta SIDDHIS-uri trebuie ca alte persoane să le recunoască. Orice persoană care îşi arată astfel (fără discernămînt) puterile sale, nu poate fi un JNANI (eliberat). Prin urmare, SIDDHIS-urile nu merită nici măcar umbra unui gînd. JNANA (cunoaşterea ultimă), trebuie să fie unicul scop al căutării voastre.

Discipolul: Realizarea mea îi ajută pe ceilalţi?

Maestrul: Da, acesta este serviciul cel mai mare pe care puteţi să li-l faceţi. Cel care a descoperit mari adevăruri a ajuns în profunzimile tăcute ale Sinelui. Dar nu există nici un "altul" care trebuie să-l ajute. Fiinţa Realizată vede doar Sinele, precum aurarul nu este atent decît la aurul bijuteriilor ornate cu pietre preţioase care i se dau pentru evaluare. Atunci cînd vă identificaţi cu corpul, sînteţi de asemenea în mod fatal conştient de nume şi forme. Dar atunci cînd transcendeţi corpul, dispare , de asemenea, şi ideea de "ceilalţi". Fiinţa Realizată vede că lumea nu diferă de ea însăşi.

Discipolul: Nu ar fi preferabil ca sfinţii (fiinţele realizate) să trăiască în prezenţa celorlalţi?

Maestrul: Pentru ei nu există "altul" lîngă care să poată trăi. Sinele este unica realitate.

Discipolul: Dar nu trebuie să încerc să ajut lumea care suferă?

Maestrul: Forţa care v-a creat, a creat de asemenea şi lumea. Dacă ea are grijă de voi, ea poate tot atît de bine să aibă grijă şi de lume. Deoarece Dumnezeu a creat lumea, este treaba Lui să se ocupe de ea, nu a dumneavoastră.

Discipolul: Şi datoria noastră de patrioţi?

Maestrul: Datoria voastră constă în A FI şi nu în a fi ceva sau altceva. "EU SÎNT CEL CARE SÎNT"- iată esenţa întregului adevăr. Metoda poate fi rezumată la fraza: "A RĂMÎNE ÎN PACE". Şi ce semnifică pacea? Ea vrea să spună "Distruge natura ta inferioară", deoarece fiecare nume şi fiecare formă sînt o cauză de tulburare a păcii. "Eu-Eu" este Sinele. "Eu sînt acesta" este egoul. Atunci cînd "Eul" rămîne singur şi unic, el este Sinele. Atunci cînd se uită pe sine şi spune "Eu sînt acesta sau acela, eu sînt ca acesta sau acela", atunci este egoul.

Discipolul: Atunci cine este Dumnezeu?

Maestrul: Sinele este Dumnezeu. Sentimentul "Eu sînt" este Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi exterior Sinelui, ar fi existat un Dumnezeu lipsit de Sine, şi un Sine lipsit de Dumnezeu, ceea ce este absurd. Tot ceea ce este necesar pentru Realizarea Sinelui este de A FI ÎMPĂCAT. Ce poate fi mai uşor?. De aceea ATMA-VIDYA este calea cea mai uşor de urmat.

SINELE ŞI INDIVIDUALITATEA

Discipolul: Moartea dizolvă complet personalitatea unei fiinţe, astfel încît ea să nu mai aibă o nouă naştere, la fel ca rîurile ce se varsă în ocean pierzîndu-se complet în acesta?

Maestrul: Apele se evaporă şi se reîntorc pe coline sub formă de ploaie, pentru a curge în rîuri care se varsă din nou în ocean; tot astfel, fiinţa îşi pierde în timpul somnului profund starea sa de fiinţă separată de Tot, pentru a o regăsi cînd se trezeşte, conform SAMSKARASURILOR sau tendinţelor datorate trecutului. (Laţenţele psihice al căror fascicol provoacă apariţia spectacolului lumii). La fel se întîmplă şi la moarte. Individualitatea unei persoane care mai are încă SAMSKARASURI nu se pierde.

Discipolul: Cum este posibil acest lucru?

Maestrul: Priveşte un copac ale cărui ramuri au fost tăiate: el reînmugureşte. Atîta vreme cît rădăcinile sale nu sînt moarte, copacul continuă să crească. În acelaşi fel, SAMSKARASURILE, care plonjează pur şi simplu în Inimă în momentul morţii, dar care prin această cufundare nu sînt distruse, determină reîncarnarea atunci cînd soseşte momentul potrivit. Astfel renaşte JIVA.

Discipolul: Dar cum aceşti JIVA nenumăraţi şi universul imens a cărui existenţă o însoţeşte pe-a acestora, pot să izbucnească din aceste SAMSKARASURI atît de subtile care s-au cufundat în Inimă în momentul morţii?

Maestrul: Banyanul (arbore foarte mare) se naşte dintr-o sămînţă minusculă; tot astfel, JIVAŞII şi universul întreg cu nume şi formă germinează şi cresc plecînd de la SAMSKARASURI imateriale.

Discipolul: Cum emană individualitatea din Sinele Absolut şi cum este posibilă reîntoarcerea sa în Sine?

Maestrul: La fel cum o scînteie porneşte din foc, tot astfel individualitatea emană din Sinele Absolut. Scînteia este egoul. În cazul lui AJNANI (omul ignorant) egoul se identifică cu obiectul chiar în momentul apariţiei acestuia. El nu poate subzista fără această relaţie cu obiectele; ea este datorată lui

AJNANA (ignoranţa) a cărei distrugere este chiar scopul eforturilor spirituale. Dacă această tendinţă de a te identifica cu lucrurile este distrusă, egoul devine atît de pur încît el sfîrşeşte prin a se uni cu Sursa sa. Falsa identificare de sine cu corpul se numeşte DEVATMA-BUDDHI sau ideea că "Eu sînt corpul". Această idee trebuie să dispară pentru a putea realiza un progres pe calea spirituală.

Discipolul: Cum trebuie să procedăm pentru a dezrădăcina această idee că "eu sînt corpul"?

Maestrul: În SUSHUPTI sau somnul profund fără vise existaţi fără ca această existenţă să fie asociată corpului sau mentalului, deşi o asemenea relaţie există în celelalte două stări de conştiinţă. Dacă aţi fi una cu corpul, cum aţi putea exista fără el în SUSHUPTI? Vă puteţi separa de ceea ce vă este exterior, dar nu vă puteţi despărţi de cele cu care sînteţi indisolubil unit. Deci nu sînteţi una corpul. Trebuie să ajungeţi să înţelegeţi aceasta în starea de veghe. Studiem cele trei stări (de veghe, de somn cu vise, de somn fără vise) pentru a dobîndi această cunoaştere.

Discipolul: Cum egoul, care se manifestă doar în limitele celor două stări, poate totuşi să încerce să realizeze Sinele care înglobează toate cele trei stări?

Maestrul: Trăim experienţa egoului pur în intervelele dintre două stări sau între două gînduri. Egoul se aseamănă cu o omidă care nu părăseşte o frunză decît după ce s-a agăţat de o alta. Îi putem cunoaşte adevărata sa natură numai atunci cînd am pierdut orice contact cu obiectele sau cu gîndurile. Trebuie să înţelegem că în acest interval se manifestă Realitatea constantă şi imuabilă, adevărata noastră fiinţă, datorită convingerii pe care ne-o dă studiul celor trei stări: JAGRAT, SWAPNA, SUSHUPTI.

Discipolul: Aş putea rămîne în SUSHUPTI cît timp vreau şi aş putea intra în această stare la voinţă, aşa cum fac în cazul stării de veghe? Cum experimentează un JNANA (eliberat) aceste trei stări?

Maestrul: SUSHUPTI există de asemenea în starea ta de veghe. În acest moment, de exemplu, eşti în SUSHUPTI. Trebuie să deveniţi conştienţi de ea voluntar în timp ce sînteţi treziţi. De fapt, nu există un "a intra" şi un "a veni" între starea de veghe şi SUSHUPTI. A fi conştient de aceasta din urmă în starea de JAGRAT se numeşte "JAGRAT-SUSHUPTI": acesta este SAMADHI.
AJNANI nu poate să rămînă mult timp în SUSHUPTI deoarece natura sa îl obligă să iasă de acolo. Egoul său nu este mort şi reapare în mod conştient. Din contră, JNANI (cel eliberat) elimină egoul chiar de la sursa acestuia. El poate părea uneori că are ego, ca

şi cum ar fi împins de PRARABDHA (PRARABDHA KARMA- cantitatea de acte care nu pot să nu se realizeze, înainte de a ajunge la pacea interioară deplină). Aceasta semnifică faptul că în viaţa curentă a unui JNANI, PRARABDHA poate să pară că menţine sau susţine egoul, cum se întîmplă în cazul unui AJNANI. Dar există între cei doi o diferenţă fundamentală. Egoul unui AJNANI atunci cînd se manifestă (de altfel el nu dispare niciodată în afara stării de somn profund) îşi ignoră complet Sursa. Cu alte cuvinte, AJNANI nu este conştient de starea sa de SUSHUPTI în starea de veghe şi în cea de somn cu vise. În cazul unui JNANI, din contră, apariţia sau existenţa egoului nu sînt decît aparente. El se bucură de existenţa sa continuă şi transcedentală în pofida acestei existenţe aparente a egoului. El îşi păstrează atenţia (LAKSHYA) fixată continuu asupra Sursei. Acest fel de ego nu mai poate face rău. Este precum scheletul unei frînghii putrezite: îşi păstrează forma dar nu mai poate să lege. Păstrînd în mod constant atenţia asupra Sursei, egoul sfîrşeşte prin a se dizolva, precum se dizolvă o păpuşă de sare în apa mării.

Discipulul: Ce semnifică Crucificarea?

Maestrul: Corpul este crucea. Isus, fiul omului este egoul, cu alte cuvinte ideea că "eu sînt corpul". Atunci cînd fiul omului este crucificat, egoul dispare. Doar Fiinţa Absolută mai supravieţuieşte; atunci este momentul învierii Sinelui Glorios, a învierii lui Christos - Fiul lui Dumnezeu.

Discipolul: Dar cum putem justifica crucificarea? Această omorîre nu este o crimă teribilă?

Maestrul: Întrega lume este vinovată de sinucidere. Starea naturală de eternitate şi binecuvîntare este sufocată de ignoranţă. Astfel, viaţa prezentă provine dintr-un asasinat, cel al Existenţei eterne. Nu este aceasta o sinucidere? La ce bun să vă frămîntaţi în problema morţii şi a crimei?

Discipolul: SRI RAMAKRISHNA afirmă că NIRVIKALPA SAMADHI nu poate dura mai mult de 21 de zile; dacă ea continuă, fiinţa moare. Este această afirmaţie adevărată?

Maestrul: Atunci cînd PRARABDHA este consumată egoul se dizolvă complet fără a lăsa cea mai mică urmă. Aceasta este Eliberarea Ultimă, NIRVANA. Dar atîta timp cît PRARABDHA nu este distrusă egoul revine, menţinînd în continuare fiinţa în viaţă, aşa cum este în cazul unui JIVANMUKTA (eliberat în viaţă).

AHAM şi AHAMVRITTI

Discipolul: Cum o căutare realizată prin intermediul egoului ne poate revela faptul că el este ireal?

Maestrul: Existenţa egoului face parte din lumea fenomenelor. Îl putem transcende absorbindu-ne în sursa de unde se ridică AHAMVRITTI (*) (sentimentul de "Eu", care este permanent la omul obişnuit).

* MAHARISHI afirmă că această "formă mentală" (a eului AHAMVRITTI) este sursa tuturor celorlalte forme mentale, adică a întregii experienţe în lumea manifestată.

Discipolul: AHAMVRITTI (sentimentul egoului) nu este totodată una din cele trei forme sub care se manifestă egoul? YOGAVASISHTHA, ca de altfel şi alte texte străvechi, vorbesc despre trei forme ale egoului.

Maestrul: Este adevărat. Au fost descrise "trei corpuri" ale egoului: material, subtil (astral) şi cauzal. Aici nu este vorba decît de o analiză. Dacă metoda folosită pentru a face această analiză ar fi trebuit să depindă de forma egoului, puteţi fi siguri că niciodată, nici o căutare adevărată nu ar fi fost posibilă: formele pe care le poate lua egoul sînt multe. ATMAVICHARA (investigarea de sine, introspecţia, căutarea în sine însuşi a Realităţii Absolute, realizată după o metodă raţională) cere ca voi să o realizaţi cu o singură formă a egoului, adică cu AHAMVRITTI.

Discipolul: E posibil totodată ca ea să rămînă incapabilă să realizeze JNANA (cunoaştere; a experimenta continuu starea "Eu sînt BRAHMAN (Supremul Absolut)", "Totul este Sine")?

Maestrul: Căutarea Sinelui, al cărui fir conducător este AHAMVRITTI, este comparabilă cu căutarea unui cîine care îşi găseşte stăpînul graţie mirosului său. Stăpînul se poate găsi într-un loc îndepărtat, necunoscut. Totuşi aceasta nu-l împiedică cu nimic pe cîine să revină lîngă el. Mirosul stăpînului este pentru animal un indiciu infailibil. Nimic altceva: veşmîntul său, statura - nu contează pentru cîine. Cîinele se ataşează fără greşeală mirosului, în timp ce îşi caută stăpînul şi în final el reuşeşte să îl regăsească.

Discipolul: Rămîne totuşi întrebarea: De ce trebuie să căutăm sursa lui AHAMVRITTI excluzînd toate celelalte VRITTISURI

(turbion mental, orice fapt psihic, orice idee, orice sentiment, orice nuanţă afectivă) pentru a ajunge la Realizarea Sinelui?

Maestrul: Cuvîntul AHAM este prin el însuşi foarte sugestiv. Cele două litere care îl compun, A şi HA, sînt prima şi ultima literă a alfabetului sanscrit. Acest cuvînt ne sugerează că totul este inclus în el. De ce? Pentru că AHAM semnifică existenţa în ea însăşi. Deşi conceptul de "Eu" sau de "Eu sînt" este desemnat de obicei prin termenii AHAMVRITTI, el nu se aseamănă totuşi cu celelalte VRITTISURI (fenomene psihice) ale mentalului. Spre deosebire de acestea din urmă care nu sînt legate în mod esenţial unele de altele, AHAMVRITTI este legat în mod egal, prin însăşi natura sa, de fiecare din celelalte VRITTISURI. Fără AHAMVRITTI nu poate exista nici un alt VRITTI, în timp ce el însuşi poate exista în mental fără a depinde de nici unul din celelalte VRITTISURI. El diferă deci de celelalte într-un mod fundamental. Căutarea sursei din care se naşte AHAMVRITTI nu vrea deci doar să ducă la fundamentele unei forme de ego ci chiar la sursa din care emană eul, cu alte cuvinte căutarea şi realizarea sursei egoului, atunci cînd acesta ia forma de AHAMVRITTI, implică în mod necesar să fi fost transcens egoul sub toate celelalte forme.

Discipolul: Admiţînd că AHAMVRITTI include în esenţa sa toate formele de ego, de ce trebuie totuşi să alegem acest VRITTI şi nu un altul atunci cînd căutăm Sinele?

Maestrul: Deoarece el este conţinutul ireductibil al tuturor experienţelor voastre; deoarece căutînd sursa sa adoptaţi singura metodă care poate fi utilizată pentru a ajunge la Sine. Se spune că egoul posedă un corp cauzal. Cum credeţi că puteţi să faceţi din el obiectul investigaţiei voastre? Atunci cînd el se află în această formă, voi sînteţi cufundaţi în tenebrele somnului.

Discipolul: Egoul sub formele sale imateriale şi cauzale nu devine intangibil, astfel că nu mai putem să-l sesizăm căutînd sursa lui AHAMVRITTI în timpul stării de veghe?

Maestrul: Nu. Această căutare duce la însăşi existenţa egoului. Imaterialitatea acestuia din urmă nu trebuie să ne deruteze.

Discipolul: Singurul scop adevărat este acela de a realiza fiinţa pură şi necondiţionată a Sinelui, care nu depinde deloc de ego. La ce-ar putea folosi o căutare centrată pe ego în forma sa de AHAMVRITTI?

Maestrul: Egoul nu se caracterizează decît printr-o singură funcţie esenţială (deoarece el este evanescent, contează mai puţin faptul că îl înfăţişăm aici sub forma sa, sub activitatea sa sau în orice alt fel). El este un nod care leagă Sinele (Conştiinţa pură) de corpul fizic care este inert şi lipsit de capacitatea de a simţi. De aceea egoul este numit CID JADA GRANTHI (nodul dintre conştiinţă şi ceea ce este neanimat), eul, aparatul psihic.

Căutînd sursa lui AHAMVRITTI veţi sesiza numai aspectul esenţial al egoului, CIT (conştiinţa, văzută ca o caracteristică a Realităţii Ultime). Din acest motiv această analiză trebuie să vă conducă la realizarea purei Conştiinţe de sine.

Discipolul: Ce relaţie există între Conştiinţa pură realizată de JNANI (cel care trăieşte în JNANA, omul eliberat) şi "Eu", acceptat ca experienţă esenţială şi primordială?

Maestrul: Conştiinţa nediferenţiată a fiinţei pure este Inima, HRIDAYAM , ceea ce sînteţi cu adevărat, aşa cum însuşi cuvîntul o exprimă (HRIT+AYAM=inima, aceasta). Din inimă emană eul. Aceasta este experienţa primordială. Acest Eu are caracterul de SHUDDHA SATTVA (SATTVA pură). Cu această calitate de SHUDDHA SATTVA SVARUPA (a cărei natură proprie este SATTVA pură, adică neatins de RAJAS şi TAMAS) Eul pare să subziste la JNANI (eliberat).

Discipolul: La JNANI (omul eliberat) egoul subzistă sub forma SATTVAICĂ şi prin urmare el pare a fi real. Este adevărat?

Maestrul: Nu. Existenţa egoului, sub orice formă ar fi, este ea însăşi o aparenţă, atît la JNANI (omul eliberat) cît şi la AJNANI (omul ignorant). Dar acesta din urmă este dominat de iluzia că starea de veghe şi lumea sînt reale; egoul îi pare a fi real. Văzînd un JNANI (om eliberat) acţionînd ca celelalte persoane, se va simţi obligat să-i atribuie şi lui o individualitate.

Discipolul: Atunci care este rolul lui AHAMVRITTI la JNANI (omul eliberat)?

Maestrul: El nu are rol. Caracteristica unui JNANI este Inima însăşi. El este unit, identificat cu această pură Conştiinţă nediferenţiată pe care UPANISHADELE o desemnează sub numele de PRAJNANA (conştiinţa care cunoaşte). În AITAREYAUPANISHAD există una din cele patru mari afirmaţii ale UPANISHADELOR: "BRAHMAN este PRAJNANA". PRAJNANA este cu adevărat BRAHMAN; nu există alt BRAHMAN (Suprem Absolut) decît PRAJNANA".

Discipolul: Cum este posibil atunci ca AJNANI (omul ignorant) să trăiască în această nefericită ignorare a singurei şi unicei Realităţi?

Maestrul: Deoarece el nu îşi percepe decît propriul mental care nu face decît să reflecte lumina răspîndită de Conştiinţa Pură care emană din Inimă. De această Inimă, AJNANI (omul ignorant) nu are cunoaştere. De ce? Pentru că mentalul său este extrovertit şi nu şi-a căutat niciodată sursa.

Discipolul: Ce împiedică această lumină infinită şi nediferenţiată a Conştiinţei care emană din Inimă să se reveleze unui AJNANI (om ignorant)?

Maestrul: Precum apa dintr-un vas reflectă imensul soare în limitele strîmte ale recipientului, tot astfel VASANASURILE sau tendinţele latente ale individului reflectă, precum oglinzile, lumina universală şi infinită a Conştiinţei emanînd din Inimă, prezentînd sub formă de reflexie, fenomenul pe care noi îl numim

mental. Cum el nu vede decît această reflexie, AJNANI (omul ignorant) ajunge să se creadă o ființă finită, un JIVA (individualitate). Dacă mentalul se introverteşte căutînd sursa lui AHAMVRITTI, VASANASURILE se sting. Absența lor antrenează dispariția fenomenului de reflexie, adică a mentalului care se resoarbe atunci în lumina Realității Unice, Inima. Aici se află rezumatul şi esența a ceea ce un aspirant la desăvîrşire trebuie să cunoască. Datoria sa imperioasă constă în a căuta cu fervoare şi concentrare sursa lui AHAMVRITTI.

Discipolul: Dar eforturile pe care el le poate face se limitează la starea de veghe. Cum o căutare realizată într-o singură stare din cele trei ale mentalului, poate să distrugă mentalul?

Maestrul: Fără îndoială, SADAKA începe să caute sursa lui AHAMVRITTI cînd este în starea de veghe. Nu se poate spune atunci că mentalul său a fost distrus. Dar însuşi procesul de căutare a Sinelui revelează aspirantului că alternanța sau transmutarea celor trei stări ale mentalului, ca de altfel a celor trei stări în sine, face parte din lumea fenomenală care nu ar trebui să afecteze ardenta sa căutare interioară. Căutarea Sinelui prin intermediul autonalizei nu este posibilă de fapt decît dacă se realizează cu o deosebit de intensă introvertire a minții. Scopul final al unei asemenea căutări este cu adevărat Inima, Lumina Nediferențiată a Conştiinței Pure, în care strălucirea reflectată a mentalului este complet resorbită.

Discipolul: Nu există deci nici o distincție pentru un JNANI între cele trei stări ale mentalului?

Maestrul: Cum ar putea să existe din moment ce mentalul însuşi este dizolvat şi pierdut în Lumina Conştiinței? Pentru JNANI cele trei stări sînt toate la fel de ireale. AJNANI este incapabil să înțeleagă aceasta deoarece, pentru el, starea de veghe este modul prin care el atinge realitatea, în timp ce JNANI recunoaşte Realitatea prin Realitatea însăşi. Pura Conştiință este eternă prin însăşi natura sa. Ea subsistă imuabil în starea de veghe, în vis şi în somnul profund. În ochii celui care s-a absorbit în această Realitate nu există nici mental, nici vreuna din stări şi prin urmare nici introvertire nici extrovertire. El este starea permanent treză deoarece el este trezit față de Sinele etern.
El este starea de vis perpetuu deoarece pentru el lumea nu este alt lucru decît un vis constant repetat.
El este starea de continuă adormire deoarece este în orice moment eliberat de conştiința lui "Eu sînt corpul".

Discipolul: Trebuie deci să consider că vă aflați într-o stare de trezire-visare-adormire în timp ce îmi vorbiți?

Maestrul: Cum experiența voastră conştientă se limitează doar la momentele de extrovertire a mentalului, voi numiți momentul prezent stare "de veghe". Dar sînteți în acest moment

adormiți față de Sine, ceea ce face din voi oameni care dorm perpetuu.

Discipolul: Somnul nu este pentru mine decît o simplă vacuitete.

Maestrul: Gîndiți astfel deoarece starea voastră de veghe constă într-o constantă efervescență a mentalului vostru agitat.

Discipolul: Prin vacuitate înțeleg că în timpul somnului nu am, ca să spun aşa, conştiință de nimic. Pentru mine e ca şi cum nu aş exista.

Maestrul: Dar totuşi existați atunci cînd dormiți.

Discipolul: Este posibil, în orice caz eu nu-mi dau seama.

Maestrul: Eu sper că glumiți. Vreți să spuneți că nu existați în timpul somnului? Vă numiți domnul X cînd adormiți, iar cînd vă treziți descoperiți că ați devenit domnul Y?

Discipolul: Faptul că îmi conserv identitatea poate fi un efect al memoriei mele.

Maestrul: Admițînd aceasta, vedeți acest lucru posibil dacă nu ar exista o continuitate a conştiinței?

Discipolul: Dar eu nu sînt conştient de această continuitate atunci cînd dorm.

Maestrul: Nu. Dar cine declară în acest moment că nu a fost conştient? Bine-nțeles, mentalul său. Puteți să afirmati că nu mai există mental atunci cînd dormiți. Dar ce valoare poate avea marturia pe care o aduce mentalul vostru asupra existenței voastre şi asupra a ceea ce trăiți în timpul somnului? A căuta sprijinul mentalului pentru a nega existența voastră sau conştiința în această stare de somn, este ca şi cum ați cere fiului vostru să se îndoiască de propria voastră naştere. Aduceți-vă aminte, v-am mai spus-o, că existența şi conştiința nu sînt două lucruri diferite. Ele sînt identice şi dacă, dintr-un anumit motiv,vă simțiți obligați să admiteți că existați atunci cînd dormiți, fiți sigur că aveți, de asemenea, conştiința că existați. Conştiința pe care o pierdeți în timpul somnului este cea a existenței voastre corporale. Confundați, pentru moment, veritabila Conştiință a Sinelui care este eternă. PRAJNANA (conştiința care cunoaşte), sursa lui "EU", subzistă întotdeauna şi nu este afectată de nici una din cele trei stări trecătoare ale mentalului.
PRAJNANA vă permite să vă păstrați identitatea. PRAJNANA provine de dincolo de cele trei stări şi poate să subziste dincolo de ele şi indiferent de ele. Va trebui să căutați această realitate în timpul a ceea ce voi numiți starea de veghe, urcînd de la AHAMVRITTI pînă la sursa sa. Această căutare, intens practicată, vă va revela faptul că mentalul şi cele trei stări ale sale sînt nereale. Veți descoperi că sînteți Conştiința Eternă, infinită a Ființei Pure: Sinele, Inima.

INIMA ESTE SINELE

Discipolul: SRI BHAGAVAN vorbeşte despre Inimă ca fiind sediul Conştiinţei şi ca fiind identică cu Sinele. Ce semnifică în mod exact "Inima"?

Maestrul: Îmi puneţi această întrebare despre Inimă deoarece sînteţi interesat de izvorul Conştiinţei. Cercetarea "Eului" şi a naturii sale exercită asupra oricărui spirit profund o fascinaţie irezistibilă.

Fie că îl numiţi Dumnezeu, sau Sinele, sau Inima, sau locul Conştiinţei, acest lucru nu are nici cea mai mică importanţă. Punctul pe care trebuie să-l percepem şi pe care de aceea îl numim Inimă, semnifică centrul cel mai profund al fiinţei noastre, fără de care nimic nu ar fi putut exista.

Discipolul: Totuşi SRI BHAGAVAN a indicat pentru Inimă un anumit loc în corpul fizic, adică în regiunea pieptului, la două degete în dreapta sternului.

Maestrul: Da, acolo este, aşa cum afirmă înţelepţii, centrul experienţei spirituale.

Acest centru este spiritual; el nu are nici o legătură cu inima fizică, cea care face ca sîngele să circule şi care este denumită cu acelaşi nume. Centrul spiritual al Inimii nu este un organ corporal. Nu se poate spune despre Ea decît un singur lucru, că Ea constituie chiar sursa fiinţei noastre. Este cea cu care sînteţi identic (cum o indică literal şi numele în sanscrită), fie că sînteţi treziţi, adormiţi, visînd, absorbiţi în muncă, sau cufundaţi în SAMADHI.

Discipolul: În acest caz, cum poate fi localizată într-o parte a corpului? Fixînd un loc precis Inimii, se pare că atribuim limite fiziologice pentru ceva ce este dincolo de spaţiu şi timp.

Maestrul: Este adevărat. Dar persoana care pune această întrebare despre poziţia Inimii consideră, de asemenea, că ea există cu sau în corpul său. Dumneavoastră, cel care mă întrebaţi în acest moment aveţi impresia că doar corpul dumneavoastră se află aici şi că de fapt îmi vorbiţi de undeva din spaţiu? Nu, bine-nţeles, deoarece admiteţi existenţa dumneavoastră corporală. Pentru că pornim din acest punct de vedere putem vorbi despre corpul fizic.

La drept vorbind, Conştiinţa Pură este indivizibilă. Ea nu se poate împărţi în părţi. Ea nu posedă nici formă, nici "interior", sau "exterior", nici "dreapta", sau "stînga". Conştiinţa Pură, care este deci Inima, include în ea tot ceea ce există. Nimic nu-i poate fi exterior. Acesta este Adevărul Ultim. Pornind de la acest punct de vedere absolut, este evident imposibil să asociem vreun loc fizic Inimii, Sinelui sau Conştiinţei. De ce? Deoarece corpul este o simplă proiecţie a mentalului care la rîndul său este o umilă reflexie a Inimii luminoase. Cum Ceea ce conţine totul ar putea fi mărginită în acest spaţiu minuscul al corpului fizic, cînd acest corp însuşi nu reprezintă decît o infimă manifestare fenomenală a Realităţii Ultime? Dar cine în această lume va înţelege aceasta? Oamenii nu pot să gîndească decît în termenii corpului fizic şi ai universului senzorial. Să luăm un exemplu: Dumneavoastră spuneţi: "Am părăsit îndepărtata mea ţară, situată dincolo de Himalaya, pentru a veni în acest ASHRAM, dar acest lucru nu este adevărat. Ce reprezintă "a merge", ce reprezintă "a te întoarce", ce reprezintă orice mişcare pentru Spiritul unic şi universal care sînteţi? Voi sînteţi acolo unde întotdeauna aţi fost. Corpul vostru este cel care şi-a schimbat locul şi s-a

transportat dintr-o ţară în alta pînă a ajuns la ASHRAM. Acesta este simplul adevăr. Totuşi pentru o persoană care se consideră a fi un subiect ce trăieşte într-o lume obiectivă, aceasta este o propoziţie care pare de domeniul imaginaţiei. Deci, coborînd la nivelul de înţelegere obişnuită, i se asociază Inimii un loc determinat în corpul fizic.

Discipolul: Dar cum aş putea înţelege atunci acea afirmaţie a lui BHAGAVAN, conform căreia experienţa centrului Inimii se poate realiza într-un loc anume -din zona pieptului?

Maestrul: Atunci cînd aţi admis în mod real că din punctul de vedere veritabil şi absolut Inima (sau Conştiinţa Pură) se găseşte dincolo de spaţiu şi timp, restul vă va fi uşor de înţeles dintr-o perspectivă exactă.

Discipolul: Chiar din această optică am pus întrebarea referitoare la poziţia Inimii. Eu aş vrea să înţeleg experienţa lui BHAGAVAN.

Maestrul: Pura Conştiinţă transcende mentalul. Ea este experimentată direct. Înţelepţii cunosc existenţa lor acorporală, care nu are sfîrşit, exact la fel cum oamenii obişnuiţi îşi cunosc existenţa în corpul fizic. Totodată, experienţa Conştiinţei poate s-o comporte pe cea a corpului, sau nu. În experimentarea acorporală a Conştiinţei Pure, un înţelept se află dincolo de spaţiu şi timp. Lui nu i se poate pune nici o întrebare referitoare la locul în care este plasată Inima. Corpul fizic nu poate rămîne în viaţă în afara Conştiinţei. Senzaţia noastră că trăim într-un corp are deci ca bază Conştiinţa. Dar această senzaţie corporală, prin însăşi natura ei, implică limitări şi nu poate coincide cu Conştiinţa eternă şi fără sfîrşit. Ea nu este decît un reflex punctual şi minuscul al Conştiinţei Pure cu care înţeleptul a înţeles că este identic. Pentru el, prin urmare, această conştiinţă corporală nu este decît un fel de reflexie în Conştiinţa infinită şi radioasă care este el însuşi. Este singurul mod în care înţeleptul îşi resimte existenţa fizică. În timpul experienţei sale transcendente (dincolo de limitele corpului) cînd percepe Inima în calitate de Pură Conştiinţă, înţeleptul nu ţine în nici un fel cont de corpul său. El localizează atunci în interiorul limitelor sale corporale această experienţă a Abolutului, printr-un fel de amintire senzorială care provine din momentele în care el era conştient de corpul său.

Discipolul: Pentru oameni ca mine, care nu au nici experienţa directă a Inimii şi nici amintirea care reprezintă o consecinţă a acestei experienţe, problema pare destul de dificilă. Am putea să încercăm să ghicim acest loc?

Maestrul: Dacă locul Inimii ar fi trebuit să depindă de un gen de ghicit, chiar şi pentru omul obişnuit, aceasta ar fi fost o problemă lipsită de importanţă. Dar nu, în nici un caz, nu poate fi vorba de ghicit; trebuie să existe o intuiţie reală şi infailibilă.

Discipolul: Cine trebuie să aibă această intuiţie?

Maestrul: Toată lumea.

Discipolul: SRI BHAGAVAN, îmi atribuiţi o cunoaştere intuitivă a Inimii?

Maestrul: Nu, nu a Inimii, ci a amplasării sale în corpul fizic.

Discipolul: SRI BHAGAVAN, afirmaţi că eu îmi cunosc prin intuiţie poziţia Inimii în corpul fizic?

Maestrul: De ce nu?

Discipolul (arătîndu-se cu degetul): SRI BHAGAVAN, vă referiţi la mine personal?

Maestrul: Da, iată intuiţia. Cum v-aţi desemnat prin acest gest? Nu v-aţi plasat degetul pe partea dreaptă a pieptului? Chiar acolo este centrul Inimii.

Discipolul: Neputînd să cunosc direct Inima trebuie, deci, să mă sprijin pe această intuiţie?

Maestrul: Ce este atît de şocant? Atunci cînd un şcolar

afirmă "Eu sînt cel care a făcut această adunare" sau atunci cînd vă întreabă "Vreţi ca eu să vă aduc să citiţi această carte?", vă va desemna capul său, care i-a permis să facă adunarea, sau picioarele sale, care l-au purtat atît de rapid pentru a vă face un serviciu? Nu. În ambele cazuri degetul arătător se va îndrepta către partea dreaptă a corpului în mod natural, exprimînd cu inocenţă acest adevăr profund că sursa Eului său se găseşte acolo. Aceasta este o intuiţie infailibilă care, în acest fel, îl face să se refere la el însuşi, la această Inimă care este Sinele. Este un act absolut involuntar şi universal, identic la toţi indivizii. Ce dovadă mai convingătoare doriţi în legătură cu poziţia Inimii în corpul fizic?

Discipolul: Totuşi, eu am auzit un sfînt declarînd că îşi resimte experienţele spirituale în locul situat între sprîncene.

Maestrul: Cum am mai spus deja, aici este vorba de Realizarea Ultimă şi Perfectă, care transcende relaţia subiect-obiect. Atunci cînd este realizată, nu mai contează unde este plasată experienţa spirituală.

Discipolul: Este vorba de a şti care dintre cele două puncte de vedere este corect:
1) centrul experienţelor spirituale este situat între sprîncene.
2) el este situat în zona pieptului.

Maestrul: Dacă doriţi să vă dăruiţi unei practici spirituale vă veţi concentra între sprîncene. Veţi realiza atunci BHAVANA (contemplarea imaginativă a mentalului). Starea supremă (ANUBHAVA) sau realizarea cu care vă identificaţi complet şi în care vi se resoarbe întreaga individualitate, transcende mentalul. Atunci nu mai există nici un centru care să vi se pară distinct şi separat.

Discipolul: Aş vrea să vă pun o întrebare în termeni uşor diferiţi. Locul dintre sprîncene poate fi considerat sediu al Sinelui?

Maestrul: Dumneavoastră acceptaţi Sinele ca sursă ultimă a Conştiinţei, care subzistă fără schimbare în cele trei stări ale mentalului. Acest lucru îl admiteţi. Dar priviţi ce se întîmplă cu o persoană în meditaţie care se lasă stăpînită de somn. Primul semn al acestei toropeli este următorul: capul începe să cadă spre piept. Acest fenomen nu ar putea să se producă dacă Sinele ar fi fost situat între sprîncene sau în orice altă parte a capului. În timpul somnului profund, experienţa Sinelui nu este resimţită între sprîncene. Deci, nu am putea considera acest centru ca fiind sediul Sinelui fără a accepta în acelaşi timp faptul că acesta din urmă îşi abandonează din cînd în cînd locul său, ceea ce este absurd. SADHAKA (aspirantul la spiritualitate) poate avea, cu siguranţă, experienţe la nivelul tuturor centrilor sau CHAKRA asupra cărora el îşi concentrează atenţia. Nu este nici un motiv să concluzionăm că locul particular al acestor experienţe ar fi, ipso facto, locul Sinelui. Se povesteşte o istorie interesantă despre KAMAL, fiul sfîntului KABIR. Ea arată faptul că acest cap şi, a fortiori, locul dintre sprîncene nu poate fi considerat ca sediu al Sinelui. KABIR avea o intensă devoţiune faţă de SRI RAMA. El nu ezita niciodată să ofere de mîncare celor care aduceau din toată inima lor, slavă lui DUMNEZEU. Totuşi, într-o zi el a constatat că nu avea suficiente provizii cît ar fi fost nevoie pentru o reuniune a credincioşilor. Nimic nu a putut totuşi să îl oprească să pregătească dinainte masa în dimineaţa următoare. Împreună cu fiul său au părăsit, deci, casa în mijlocul nopţii pentru a face rost de alimente. Se povesteşte, apoi, că tatăl şi fiul au luat toate proviziile unui vînzător printr-o gaură pe care au făcut-o în peretele casei acestuia. Apoi fiul s-a întors înapoi pentru a trezi familia vînzătorului şi a le spune că ei au fost prădaţi, deoarece a anunţa acest lucru era pentru el o chestiune de principiu. Din nefericire, atunci cînd a vrut să se salveze fugind prin spărtura zidului, pentru a-şi ajunge tatăl care îl aştepta la celălalt colţ al casei, trupul său s-a înţepenit în acea spărtură şi i-a fost imposibil să scape de acolo. Nevrînd să fie descoperit de urmăritorii săi (deoarece în acest caz i-ar fi fost imposibil să-i hrănească pe credincioşi a doua zi), KAMAL l-a strigat pe tatăl său cerîndu-i să-i taie capul şi să i-l ia cu el, ceea ce acesta a şi făcut. KABIR a reuşit să fugă cu proviziile furate şi cu capul fiului său, pe care l-a ascuns pentru a nu fi descoperit hoţul proviziilor. Dimineaţa următoare, KABIR i-a primit pe credincioşi aşa cum fusese stabilit, fără să se îngrijoreze deloc de evenimentele din noaptea precedentă. "Dacă aceasta este voinţa lui RAMA, şi-a zis el, ca fiul meu să-şi piardă viaţa, aşa să fie!" Seara, el a ieşit în oraş în procesiune cu grupul prietenilor lui, pentru a realiza un BHAJANA şi toate celelalte ritualuri tradiţionale. În acest timp, vînzătorul căruia i se furaseră alimentele, s-a dus să se plîngă regelui şi a arătat corpul mutilat al lui KAMAL. Dar ce indiciu putea să-i aducă un corp fără cap? Pentru a descoperi identitatea cadavrului, regele a ordonat să fie expus într-un loc foarte vizibil al străzii principale în speranţa că cineva va veni să îl recunoască sau să îl ia. Într-adevăr, nici un cadavru nu putea fi abandonat fără ca părinţii şi familia sa să îl binecuvînteze. Regele spera să obţină noi informaţii de la omul care s-ar fi apropiat şi ar fi luat trupul băiatului, şi de aceea el pusese cîţiva poliţişti să supravegheze acel loc. KABIR şi credincioşii, cîntînd BHAJANA au ajuns să treacă pe stradă exact prin locul în care se afla corpul lui KAMAL. Spre surprinderea tuturor a fost văzut atunci cadavrul ridicîndu-se şi începînd să-şi mişte mîinile ritmic, marcînd măsura BHAJANEI pe care grupul o cînta. Această istorie dovedeşte că nici capul, nici locul dintre sprîncene nu sînt sediul Sinelui. Totodată s-a remarcat că dacă unui luptător pe cîmpul de bătălie i se taie capul printr-o lovitură viguroasă de sabie, corpul continuă să se deplaseze şi să-şi mişte mîinile ca şi cum ar continua lupta, înainte de a cădea total lipsit de viaţă.

Discipolul: Dar corpul lui KAMAL era totuşi mort de mai multe ore.

Maestrul: Ceea ce numiţi moarte nu era pentru KAMAL o experienţă extraordinară. Iată ce i s-a întîmplat cînd era încă şi mai tînăr. În copilăria sa, KAMAL a avut un prieten de aceeaşi vîrstă cu care se juca adesea un joc cu bile. Ei doi au stabilit o regulă conform căreia cel care a pierdut una sau două partide trebuia să se recompenseze dînd un gaj. Ei s-au despărţit într-o seară rezultatul final fiind o partidă în plus în favoarea lui KAMAL. Ziua următoare, văzînd că prietenul său nu soseşte la întîlnire, KAMAL s-a dus la el pentru a-i cere gajul. Acolo, o imagine teribilă îl aştepta. Prietenul său era întins pe un pat iar familia plîngea lîngă el. "Ce s-a întîmplat?" întrebă KAMAL. "El s-a jucat cu mine aseară şi îmi datorează un gaj." Părinţii şi-au amplificat plînsul spunînd că copilul a murit. "Nu!" a spus KAMAL. "El nu este mort. El doar se preface ca să nu-mi plătească gajul pe care mi-l datorează." Membrii familiei au protestat, cerîndu-i lui KAMAL să constate singur că nefericitul copil era mort şi avea corpul ţeapăn şi rece. "Pură comedie", a spus KAMAL. "Voi afirmaţi că trupul său este ţeapăn şi rece? Ce dovedeşte aceasta? Şi eu pot face acest lucru. Spunînd astfel, el s-a întins lîngă prietenul său şi într-o clipă a devenit ţeapăn şi rece ca un mort. Săracii oameni, care pînă atunci plînseseră moartea propriului lor copil, au început, plini de uimire şi suferinţă, să plîngă de asemenea moartea lui KAMAL. Dar dintr-o dată KAMAL se ridică şi spune: "Vedeţi! Am fost "mort" aşa cum spuneţi voi. Totuşi, iată-mă din nou viu, plin de forţă şi ardoare. În acelaşi fel, încearcă şi el să mă păcălească, dar eu nu-l voi lăsa să o facă, căci eu nu cred în comedia aceasta a lui." În final, sfinţenia inerentă a lui KAMAL a readus viaţa copilului mort care i-a plătit gajul pe care-l datora. Morala acestei povestiri este că moartea nu înseamnă distrugerea Sinelui. Relaţiile Sinelui cu corpul nu sînt limitate la naştere şi moarte. Locul său în corpul

fizic nu are nici o legătură cu experienţele resimţite într-un loc particular, ca de exemplu locul dintre sprîncene: aceste experienţe sînt datorate, într-adevăr, practicii lui DHYANA asupra acestui centru. Starea supremă a conştiinţei de Sine nu este niciodată absentă. Ea transcende cele trei stări ale mentalului, ea transcende viaţa şi moartea.

Discipolul: Deoarece SRI BHAGAVAN a declarat că Sinele poate să fie resimţit în oricare din centrii de forţă, deşi locul său este în Inimă, nu ar fi posibil, graţie practicii lui DHYANA asupra centrului dintre sprîncene, ca tocmai acest centru să devină locul Sinelui?

Maestrul: Atîta vreme cît este vorba de o etapă în practica concentrării, în care ne fixăm atenţia asupra unui loc determinat, orice consideraţie despre locul Sinelui nu poate fi decît o teorie. Voi vă gîndiţi că sînteţi subiectul, cel care vede. Locul în care se concentrează atenţia voastră devine obiectul care este văzut. Este deci vorba despre ceea ce se numeşte pur şi simplu BHAVANA (ideaţie). Atunci cînd, din contră, deveniţi Martorul, vă absorbiţi în Sine şi nu sînteţi decît una cu El. Aceasta este Inima.

Discipolul: Trebuie să practicăm neapărat concentrarea asupra locului dintre sprîncene?

Maestrul: Atunci cînd se practică DHYANA, oricare ar fi ea, obiectul asupra căruia SADHAKA îşi fixează mintea, încetează să mai existe şi să fie distinct de subiect. Subiectul şi obiectul devin Sinele unic, Inima. Practica concentrării asupra centrului dintre sprîncene este o SADHANA ca oricare alta. Pe durata concentrării gîndurile sînt disciplinate eficient. Şi iată motivul: orice gînd reprezintă o activitate extrovertită a mentalului. El constituie o consecinţă directă a "vederii" fizice sau mentale. Totodată trebuie să notăm că această SADHANA specială, care constă în fixarea atenţiei între sprîncene, trebuie însoţită de JAPA; într-adevăr, [în ordinea importanţei organelor de simţ], ceea ce vine imediat după ochiul fizic este urechea fizică, fie pentru a disciplina fie, din contră, pentru a dispersa mentalul. Tot astfel, după ochiul mentalului (cu alte cuvinte, vizualizarea mentală a obiectului) urmează urechea mentalului (cu alte cuvinte, articularea şi ascultarea mentală a cuvîntului) care este cea mai importantă pentru a disciplina şi a reîntări mentalul, sau pentru a-l distrage şi, prin urmare, pentru a-i disipa forţele. Atunci cînd vă fixaţi ochiul mentalului asupra unui centru, de exemplu centrul dintre sprîncene, trebuie să practicaţi totodată articularea mentală a unui NAMA (nume) sau a unei MANTRA. Dacă nu, veţi pierde cu rapiditate din vedere obiectul concentrării. SADHANA, aşa cum a fost descrisă, conduce la identificarea numelui, verbului, Sinelui - oricare ar fi termenul folosit - cu centrul ales pentru a ne realiza DHYANA. Cît despre Realizarea Ultimă, aceasta este Conştiinţa pură, Sinele, Inima.

Discipolul: De ce SRI BHAGAVAN nu ne dă anumite indicaţii privind practica concentrării asupra vreunui centru anume sau CHAKRA?

Maestrul: YOGA-SUTRAS desemnează SAHASRARA în zona creştetului, ca fiind sediul Sinelui. PURUSHA SUKTA declară că este Inima. Pentru a-i permite unui SADHAKA să nu fie mereu supus îndoielilor mereu posibile, îl sfătuiesc să simtă " firul conducător" al lui "Eu" sau al lui "Eu sînt" şi să-l urmeze pînă ajunge la sursa sa. Eu îl sfătuiesc astfel deoarece, în primul rînd este imposibil pentru oricine să aibă cea mai mică îndoială asupra noţiunii de eu, în al doilea rînd, oricare ar fi SADHANA adoptată, scopul final este realizarea sursei lui "Eu sînt", care formează chiar premizele experienţei voastre. Dacă, prin urmare, veţi practica ATMA VICHARA veţi ajunge la Inimă care este Sinele.

CĂUTAREA SINELUI

Discipolul: Cum putem realiza Sinele?

Maestrul: Sinele cui? Găseşte-l!

Discipolul: Al meu, dar cine sînt eu?

Maestrul: Găseşte-te pe tine însuţi!

Discipolul: Nu ştiu cum să fac acest lucru.

Maestrul: Este suficient să reflectezi la această întrebare. Cine spune: "Eu nu ştiu"? Cine este "Eu" în aceasta întrebare? Cine este cel care este necunoscut?

Discipolul: Cineva sau ceva din mine.

Maestrul: Cine este acel cineva? În interiorul cui?

Discipolul: Acesta este probabil un fel de putere...

Maestrul: Găseşte-o!

Discipolul: Pentru ce m-am născut?

Maestrul: Cine este născut? Răspunsul este acelaşi pentru toate întrebările.

Discipolul: Atunci, cine sînt eu?

Maestrul (surîzînd): Ai venit pentru a mă face să trec un examen? Tu trebuie să spui cine eşti.

Discipolul: Chiar dacă aş încerca de mii de ori nu cred că aş putea ajunge să percep acest "Eu". Nu-mi este perceptibil în mod clar.

Maestrul: ¿Cine declară că "Eu" nu este perceptibil? Există doi "Eu" în tine în care unul nu îl discerne pe celălalt.

Discipolul: În loc să caut "Cine sînt eu?" aş putea să-mi pun întrebarea: "Cine sînteţi dumneavoastră?". Mintea mea s-ar putea fixa atunci asupra dumneavoastră, căci eu vă consider ca fiind Dumnezeu, sub forma Gurului. Aş putea fi astfel mai aproape de scopul meu focalizîndu-mă asupra acestei căutări decît să mă întreb "Cine sint eu?"?

Maestrul: Oricare ar fi forma căutării tale, vei fi în final obligat să ajungi la un "Eu" unic, la Sine. Toate distincţiile care se stabilesc între "Eu" şi "voi", între Maestru şi discipol, etc., sînt simple semne ale ignoranţei. "Eul" suprem este singurul care există. A gîndi altfel înseamnă a ne creea iluzii. Există în PURANA povestea înţeleptului RIBHU şi a discipolului NIDAGHA. Ea este foarte instructivă.

RIBHU a transmis discipolului său Adevărul Suprem al lui BRAHMAN (Supremul Absolut) Unic, fără egal. Totuşi, în pofida erudiţiei şi inteligenţei sale, NIDAGHA nu a simţit în el convingerea că el ar fi făcut pentru a adopta şi a urma calea lui JNANA (Cunoaşterii).

El s-a întors în satul său natal pentru a-şi dedica întreaga viaţă respectării regulilor morale şi religiei rituale.

Dar înţeleptul îşi iubea discipolul tot atît de mult cît acesta din urmă îşi venera maestrul. În ciuda vîrstei sale înaintate, RIBHU se hotărî să meargă în satul lui NIDAGHA pentru a-şi găsi discipolul şi a vedea pînă la ce punct a reuşit acesta, în urma învăţăturilor primite, să transceandă ritualismul religios. Înţeleptul s-a deghizat pentru a vedea cu proprii săi ochi felul în care NIDAGHA se comporta atunci cînd nu ştia că este observat de maestrul său. Într-o zi, RIBHU, deghizat în ţăran, şi-a întîlnit discipolul care tocmai privea cu atenţie o procesiune regală. Fără a fi recunoscut de NIDAGHA, ţăranul a întrebat de ce este atîta agitaţie. I s-a răspuns că trecea regele.

-"O, este regele! Este în faţa procesiunii!"

-"Dar unde este?" a întrebat ţăranul.

-"Acolo, pe elefant" i-a răspuns NIDAGHA.

-"Spuneţi că regele este pe elefant. Da, îi văd pe amîndoi", a răspuns ţăranul. "Dar care este regele şi care este elefantul?"

-"Ce!" A exclamat NIDAGHA. "Îi vedeţi pe amîndoi dar nu ştiţi că omul care este deasupra este regele şi animalul de dedesubt este elefantul? Înseamnă că îmi pierd timpul vorbind cu un asemenea om!"

-"Vă rog nu vă pierdeţi răbdarea cu un ignorant ca mine", l-a rugat ţăranul. "Aţi spus "deasupra" şi "dedesubt"." "Ce vreţi să spuneţi cu aceasta?"

NIDAGHA nu a mai putut suporta: "Vedeţi regele şi elefantul, unul deasupra şi celălalt dedesubt şi vreţi totuşi să ştiţi ce semnifică "deasupra" şi "dedesubt"!" a exclamat el. "Dacă lucrurile pe care le vedeţi şi cuvintele pe care le rostesc nu vă ajută deloc, doar acţiunea va putea să vă înveţe cîte ceva. Aplecaţi-vă şi veţi vedea!"

Ţăranul s-a supus. NIDAGHA s-a suit pe umerii săi şi i-a spus: "Acum veţi înţelege. Eu sînt deasupra, ca regele; tu eşti dedesubt, ca elefantul. Acum este clar?"

-"Nu, nu încă" a răspuns ţăranul liniştit. "Spuneţi că sînteţi "deasupra" ca regele şi că eu sînt "dedesubt" ca elefantul. "Regele", "elefantul", "deasupra", "dedesubt" pînă aici este clar. Dar vreţi să-mi explicaţi ce înţelegeţi prin "Eu" şi "Tu"?"

Atunci cînd NIDAGHA s-a găsit brusc confruntat cu o problemă atît de importantă, care consta în a defini pe "tu" în raport cu "eu", în mintea sa s-a făcut lumină. El s-a aruncat imediat la pămînt şi a căzut la picioarele maestrului său spunînd: "Cine, dacă nu RIBHU, venerabilul meu maestru, ar putea smulge astfel mintea mea de la această existenţă fizică dezvelită de profunzime, pentru a o aduce la Existenţa adevărată a Sinelui? O, maestru binevoitor, îţi implor binecuvîntarea!"

Deoarece scopul vostru consta în a transcende fără întîrziiere, graţie lui ATMA-VICHARA, zădărnicia acestei existenţe fizice, cum puteţi justifica aceste distincţii între "tu" şi "eu", care aparţin corpului? Atunci cînd vă direcţionaţi mintea către

interior pentru a căuta aici sursa gîndurilor, unde este "tu" şi unde este "eu"? Trebuie mai întîi să căutaţi pentru a deveni în final Sinele. El cuprinde în el însuşi toate fenomenele.

Discipolul: Dar nu este ciudat faptul că "Eul" trebuie să caute "Eul"? Căutarea prin intermediul întrebării "Cine sînt eu?" nu reprezintă la urma urmelor o formulă goală? Sau este necesar să-mi pun această întrebare la nesfîrşit, repetînd-o ca o MANTRA?

Maestrul: Căutarea Sinelui cu siguranţă nu implică o formulă goală. Este mai mult decît repetarea oricărei MANTRA. Dacă cercetarea interioară bazată pe întrebarea "Cine sînt eu?" ar fi fost o simplă investigaţie mentală, ea nu ar fi avut o valoare prea mare. Scopul căutării Sinelui prin intermediul acestei întrebări constă în a focaliza întregul mental asupra Sursei sale. Deci nu este vorba despre un "Eu". În final, căutarea Sinelui înseamnă mult mai mult decît o formulă goală, deoarece ea implică o activitate intensă a întregului mental pentru ca el să rămînă fixat asupra purei Conştiinţei a Sinelui.

Căutarea Sinelui este singura metodă directă pentru a realiza Existenţa necondiţionată şi absolută care sînteţi voi cu adevărat.

Discipolul: De ce căutarea Sinelui prin intermediul acestei întrebări este considerată singura metodă directă ce conduce la JNANA?

Maestrul: Deoarece toate felurile de SADHANA, cu excepţia celei a lui ATMA-VICHARA, presupun să păstrăm mentalul ca suport al SADHANEI însăşi. Fără mental, nici o SADHANA nu poate să fie practicată în afară de cea despre care vorbeam.

Egoul poate lua forme diferite din ce în ce mai rafinate pe măsură ce avansăm în practica spirituală, dar el niciodată nu este distrus.

Atunci cînd JANAKA (un străvechi rege înţelept, ce reprezintă pentru VEDE un ideal, acela al armonizării dintre starea de eliberare şi eficacitate socială) a exclamat "Acum am descoperit hoţul care nu a încetat să acţioneze pentru a mă ruina! El va fi imediat executat!", el făcea aluzie la ego, la mental.

Discipolul: Dar hoţul poate fi perceput la fel de bine şi prin alte SADHANA.

Maestrul: A încerca să distrugi egoul sau mentalul prin alte SADHANA decît ATMA-VICHARA, este ca şi cum hoţul s-ar deghiza în poliţist pentru a prinde hoţul, adică pe el însuşi. Doar ATMA-VICHARA poate revela adevărul că nici egoul şi nici mentalul nu există. Doar aceasta permite să realizăm Existenţa pură nediferenţiată: Sinele, Absolutul.

Fiind realizat Sinele, nu mai rămîne nimic de cunoscut, deoarece acesta este fericirea perfectă, este Totul.

Discipolul: În această viaţă plină de limitări, aş putea realiza eu vreodată fericirea Sinelui?

Maestrul: Această fericire a Sinelui este mereu cu tine şi o vei găsi tu singur dacă o vei căuta cu ardoare. Cauza suferinţei nu se găseşte în viaţa exterioară. Ea este în tine şi se găseşte în ego. Tu îţi creezi limite ţie însuţi şi apoi începi o luptă

fără speranţă pentru a le transcende. Toate suferinţele sînt datorate egoului. Durerile apar din cauza sa. La ce ar fi de folos să atribui evenimentelor vieţii cauza acestei suferinţe care se află în mod real în tine? Ce bucurie aţi putea găsi în lucrurile exterioare vouă? Şi chiar dacă aţi obţine-o, cît timp ar putea dura ea? Dacă negaţi egoul şi îl transformaţi în cenuşă negîndu-i existenţa, veţi fi liberi. Dacă îl acceptaţi vă va impune limitări şi vă veţi lansa într-o luptă inutilă pentru a le transcende. În acest fel hoţul a încercat să-l "ruineze" pe regele JANAKA. A fi Sinele, care este adevarata voastră natură, este singurul mijloc de a realiza beatitudinea, binele vostru etern.

Discipolul: Deoarece nu am realizat acest adevăr, că doar Sinele există, n-ar fi mai bine să adopt BAKTI MARGA (MARGA = cale) şi YOGA MARGA, ca fiind mai potrivite scopurilor SADHANEI decît VICHARA MARGA? Realizarea fiinţei noastre absolute, adică a lui BRAHMA JNANA (Cunoaşterea lui BRAHMAN, Supremul Absolut) nu ar fi imposibil de atins pentru un om obişnuit ca mine?

Maestrul: BRAHMA JNANA nu este o cunoaştere pe care s-o dobîndeşti şi care să-ţi dea bucuria atunci cînd ai dobîndit-o. Acesta este un punct de vedere fals, care va trebui abandonat. Această presupunere ignorantă va produce chinuri fără sfîrşit ca în cazul celor zece proşti care se lamentau pentru "pierderea" celui de al zecelea tovarăş care nu fusese niciodată pierdut (aluzie la povestirea redată în SAD VIDYA - sutra 37). De unde apare în această parabolă cel de al zecelea om? S-a pierdut el vreodată? Înţelegînd că el a fost întotdeauna acolo, există ceva nou de cunoscut? Cauza tristeţii lor nu se afla în pierderea unuia dintre ei ci în propria lor ignoranţă, cu alte cuvinte în presupunerea lor că unul dintre ei se înecase, deşi le era imposibil să ştie care, deoarece ei nu număraseră decît 9 persoane. Tot astfel este şi cazul tău. Nu există în realitate nici un motiv pentru care să fii trist sau nenorocit. Tu însuţi impui limitări propriei tale naturi de fiinţă infinită şi apoi tot tu te plîngi pentru că nu eşti decît o creatură finită. În acel moment realizezi o SADHANA sau o alta pentru a elimina aceste limitări care de fapt nu există. Dar dacă SADHANA ta admite existenţa lor, cum te va ajuta ea să transcenzi aceste limitări? De aceea eu îţi spun că trebuie să cauţi ceea ce eşti cu adevărat - fiinţa pură, infinită, Sinele absolut. Eşti mereu Sinele şi numai el. Prin urmare, nu poţi să ignori în mod real niciodată Sinele; ignoranţa ta este fără fundament, ca cea a celor zece nefericiţi care îşi plîngeau tovarăşul. Ea este cea care îi făcea să sufere. Deci adevărata cunoaştere nu va crea pentru tine o nouă fiinţă. Ea va aboli pur şi simplu "ignoranţa ta ignorantă". Fericirea nu este adăugată naturii tale. Ea nu face decît să se reveleze ca fiind starea ta adevărată, naturală, eternă şi de nesfîrşit. Singurul mod de a te elibera de suferinţă constă în a cunoaşte şi a fi Sinele. Cum ar putea fi aceasta în afara ta?

CUPRINS

INTRODUCERE.....1

VIAŢA LUI RAMANA MAHARISHI.....4

CINE SÎNT EU ? (NAN YAR ?).....9

CUNOAŞTEREA SINELUI (SAD VIDYA).....17

SUPLIMENT LA CELE 40 DE STROFE (ANUBANDHAM).....22

TĂCERE ŞI SINGURĂTATE.....27

DISCIPLINA MENTALĂ.....29

BHAKTI ŞI JNANA.....33

PACEA ŞI FERICIREA.....35

JNANI ŞI LUMEA.....36

REALIZAREA SINELUI.....42

SINELE ŞI INDIVIDUALITATEA.....45

AHAM ŞI AHAMVRITTI.....48

INIMA ESTE SINELE.....52

CĂUTAREA SINELUI.....58